

บรรยากาศตอนเช้าของวันทำงานเป็นปกติเหมือนทุกวัน ชั่วโมงเร่งด่วนเนื่องจากใกล้เวลาเช้างานของหลายๆ บริษัทส่งผลให้ถนนสายหลักมีรถติดยาวเหยียดจนมองไม่เห็นปลายแถว ผิดกับจำนวนคนที่เดินสัญจรบนทางเท้าซึ่งมีอยู่เพียงน้อยนิด ก็คงเพราะความร้อนอบอ้าวและแสงแดดแผดเผาที่แม้จะเป็นเวลาเช้า แต่ก็ทำให้ผิวไหม้ได้เหมือนกัน จึงไม่มีใครอยากออกมาเดินเสียเท่าไร จะมีก็แต่รถเข็นมาขายของเล็กๆ น้อยๆ ตามหน้าอาคารทำงานให้พนักงานบริษัทได้เดินเลือกซื้อกันก่อนทยอยเข้าบริษัทของตน

อริสากัมหน้ากัมตาเดินด้วยความเร็วชนิดที่เรียกว่าจ้ำอ้าวอย่างไม่มองทาง เธอสะพายกระเป๋าสองใบและกล่องสี่ดำตัวใหญ่อีกหนึ่งตัว ยังมีแฟ้มเอกสารอีกเกือบสิบอันที่หอบหิ้วไว้ในอ้อมแขนเหิงือบหน้าผากแข่งกันผุดขึ้นมาเต็มไปหมดจากอากาศที่ร้อนราวกับพระอาทิตย์มาจ่ออยู่เหนือหัว แต่เจ้าตัวไม่มีมือว่างไปปาดออก ต้องปล่อยให้มันไหลลงมาตามใบหน้าอย่างช่วยไม่ได้

เสียงโทรศัพท์ที่ดังขึ้นทำให้หญิงสาวต้องย้ายของที่ถือพะรุงพะรังอยู่ไปรวมไว้ที่มือข้างเดียว เพื่อให้มีมือว่างหยิบโทรศัพท์ออกจากกระเป๋ากางเกง นิ้วเรียวกดรับสายโดยไม่มองชื่อคนโทร. เข้า เพราะ

เสียงเรียกเข้าที่ดังขึ้นนั้นเป็นเพลงเฉพาะที่ตั้งไว้สำหรับเพื่อนสนิทของเธอ จากนั้นก็เอาหูแนบโทรศัพท์ไว้กับไหล่ เพื่อที่จะได้ใช้มือสองข้างถือของได้ตามเดิม

“ใกล้จะถึงออฟฟิศแล้ว” อริสกรอกเสียงลงไปก่อนที่ปลายสายจะพูดอะไรเสียอีก เพราะรู้ว่าอีกฝ่ายนั้นโทร. มาเรื่องอะไร

“ดีมาก เจ้โมนาถามหาแกเมื่อห้านาทีที่แล้ว เร่งฝีเท้าหน่อยก็ได้นะ ก่อนที่เจ้แกจะกลายร่าง”

“นี่ก็เดินจนขาจะขวิดกันอยู่แล้ว...แค่นี้จะแก เดี่ยวจะรีบไป ไม่น่าเกินห้านาทีก็ถึงแล้ว” นึกภาพเจ้านายสาวอาละวาดแล้วก็ทำให้อดเร่งฝีเท้าให้เร็วขึ้นอีกนิดไม่ได้ จนเกือบกลายเป็นวิ่งเหยาะๆ

วันนี้เธอมองจากระเบียงคอนโดลงมาเห็นวาร์กบนทางด่วนดูติดมากกว่าทุกวัน ประจวบกับตัวเองนั้นตื่นสาย ทำให้ตัดสินใจเดินจากคอนโดไปหน้าปากซอยเพื่อพึ่งบริการรถไฟฟ้าบีทีเอส นั่งมาลงสถานีที่อยู่ใกล้ๆ ที่ทำงานแทน ถึงจะต้องเดินแบกของพะรุงพะรังเดินฝ่าอากาศร้อน แต่ก็ดีกว่าขับรถมาเจอรถติดแหงกอยู่บนทางด่วนจนมาทำงานสายมากไปกว่านี้

“เดี๋ยวๆ แวะซื้อกาแฟให้หน่อย”

อริสสะดุ้งจนแทบทำโทรศัพท์หลุดร่วงออกจากไหล่ ด้วยเสียงปลายสายนั้นแหลมปรี๊ดขึ้นมาราวกับกลั้วเธอวางสายก่อนได้พูด “ไหนว่าเจ้โมนารอฉันอยู่ ให้รีบไปงั้นละ”

“ไหนๆ แกก็มาสายแล้ว ไหนๆ ก็ต้องโดนด่าอยู่แล้ว แวะซื้อกาแฟให้เพื่อนคนนี้น้อย คงไม่เสียหายไปมากกว่านี้หรอก”

“ก็ได้อะไรละ” หญิงสาวยอมตามใจเพื่อน ด้วยเธอเองก็อยากจะได้เครื่องดื่มเย็นๆ อยู่เหมือนกัน แล้วมันก็จริงอย่างที่เพื่อนว่านั่นละ ยังไงวันนี้เธอก็เข้างานสายแน่ๆ อยู่แล้ว สายเพิ่มอีกสิบนาทีก็คงโดนด่าไม่ต่างกันมากหรอก

หญิงสาวเปลี่ยนทิศทางเดิน เธอเดินผ่านร้านกาแฟเจ้าประจำมาแล้ว ดังนั้นจึงต้องเดินย้อนกลับไปยังซอยไม่ได้

“ແປ້ນນະ...เฮ้ย ไอ้ขวัญอยู่ร้านกาแฟ จะมีใครฝากซื้ออะไรไหม”

“นี่หล่อน ฉันไม่มีมื่อว่างพอที่จะหิ้วกาแฟให้คนทั้งออฟฟิศนะยะ” อริสarıบดักคอเมื่อได้ยินคนปลายสายตะโกนเสียงดังโหวกเหวกถามเพื่อนร่วมงานคนอื่นๆ อย่างคนมีน้ำใจ แต่ก่อนจะมีน้ำใจ ทำไมไม่ปรึกษาคนที่ต้องลำบากอย่างเธอก่อนบ้าง...

“มื่อไม่ว่างก็เอาปากคาบมาสิแก ไม่เห็นจะยาก”

“พูดแบบนี้ได้ยวบิ่ดไม่ซื้อให้เลย”

“โอ้ๆ ขวัญคนดี ขวัญคนสวย...ลาเตเย็นสองแก้ว มอคคาคาหนึ่งแก้ว แล้วถืออเมริกาโนใส่ไซรัป 5 อีกหนึ่งแก้ว”

ตัดสายทิ้งตอนนี่ทันไหมนะ...นี่นอกจากข้าวของเต็มสองมือแล้ว เธอยังจะต้องหิ้วเครื่องดื่มสี่แก้วอีกเธอเหนื่อย

แน่นอนว่าอริสarıก็เพียงแค่คิด เพราะยังงัเธอก็เดินย้อนกลับมาจนถึงร้านกาแฟแล้ว ร้านทรงสี่เหลี่ยมผืนผ้าขนาดไม่ใหญ่มากตกแต่งด้วยโทนไม้ ผงัเป็นกระจกใสเพื่อให้ตัวร้านดูโปร่ง ไม่อึดอัด โต๊ะข้างในมีลูกค้านั่งจับจองอยู่ไม่กี่ที่เท่านั้น ที่นี่เป็นร้านกาแฟร้านโปรดของเธอ นอกจากรสชาติเครื่องดื่มที่กลมกล่อมถูกใจแล้ว ก็เพราะบรรยากาศสบายๆ ในร้านนี้ละ เวลาที่คิ่ดงานไม่ออก เธอกับเพื่อนก็จะมานั่งสังกัิติดกันอยู่ที่นี่แทน

อริสarıรวบรวมของทั้งหมดไปถือไว้ที่ในมือข้างเดียว หยิบโทรศัพท์ที่หนีบอยู่กับคอกัยัดใส่กระเป๋าทางเกงตามเดิม พร้อมกับเอ่ยสั่งกาแฟไปด้วย และสั่งช็อกโกแลตเย็นให้ตัวเองอีกแก้ว ยังไม่พอ...เธอสั่งขนมอีกสองอย่างเพื่อจะรับประทานแทนอาหารเช้าด้วย

เอานะ แบกกล้องแบกไฟสปอตไลต์หนักๆ มาแล้ว ข้าวของแค่นี้ ไม่คณนามื่อไอ้ขวัญหรอก!

เมื่อได้ของครบตามที่สั่งโดยน้องพนักงานใส่รวมในถุงให้เรียบร้อย แล้ว หญิงสาวก็จัดระเบียบข้าวของที่ถืออยู่ บาลานซ์ของที่ถือให้หนักเท่ากันทั้งสองมือ แขนก็ใช้นิပ်แฟ้มส่วนหนึ่งเอาไว้ด้วย ส่วนแก้วกาแฟที่ใส่ถุงมากี่ชิ้นก็เกี่ยวไว้ แล้วก็เดินออกจากร้าน

และเพราะข้าวของที่เต็มไม้เต็มมือไปหมด ทำให้เธอไม่ทันสังเกตว่า ตอนที่เธอหยิบเงินออกจากซอกกระเป๋าสะพายนั้น มีรูปถ่ายใบหนึ่งหล่นลงไปบนพื้น และเพราะมันเป็นรูปเล็กๆ ขนาดสามนิ้ว ทำให้เธอไม่ได้สังเกตเห็นเลยแม้แต่บ่อย

ชายหนุ่มร่างสูงที่ยืนต่อคิวรอลังกาแฟอยู่ก้มมองที่พื้น เขาก็มองรูปถ่ายใบนั้นขึ้นมา ดวงตาสีเทาจางเหมือนกับสายหมอกมองรูปใบเล็กในมือ มันเป็นรูปทะเลสาบที่ใสเหมือนกระจกจนสะท้อนทิวทัศน์โดยรอบและท้องฟ้า ตรงมุมรูปนั้นมีลายมือขยุกขยิกเขียนเอาไว้พอให้อ่านออกว่า *เหนื่อยเมื่อไหร่ก็จ้องภาพนี้ไว้ซะ ท่องไว้ว่าสักวันจะต้องไปถึงให้ได้!*

เขาขำใจอยู่ครู่หนึ่ง ตัดสินใจผละออกจากเคาน์เตอร์สั่งเครื่องดื่ม เดินออกจากร้านตามหญิงสาวไปเพื่อคืนภาพถ่ายที่เขาเก็บได้ ร่างสูงเดินออกจากร้านมาทันเห็นหลังร่างบางที่เดินห่างออกไปไม่มากนัก เธอเดินเลี้ยวเข้าซอย เขาจึงเร่งฝีเท้าเพื่อที่จะได้ตามเธอทัน แต่แล้วจู่ๆ อีกฝ่ายก็หยุดเดิน แล้วก็ลงไปนั่งยองๆ วางของทุกอย่างลงบนพื้น

เขาชะลอฝีเท้าอย่างงุนงง นึกไปว่าเธอถือของไม่ไหวหรือเปล่า ถึงได้ลงไปนั่งแบบนั้น ในใจก็คิดว่านอกจากคืนรูปแล้ว เขาจะช่วยเธอถือของด้วยเลยละกัน

แต่แล้วเขาก็ได้ยินเสียงของเธอ

“สวัสดิ์ค่ะ หนูซื้ออะไรหอรอ”

ประโยคนั้นทำให้เขามองหาคนที่หญิงสาวกำลังถาม และพบกับเด็กตัวมอมแห้ง เนื้อตัวมอมแมมที่นั่งพับอยู่หลังแก้วพลาสติก เด็กน้อย

คนนั้นเพียงแค่งายหน้ามอง ไม่ได้เอ่ยตอบอะไร หยิบแก้วพลาสติกตรงหน้าขึ้นมา รวากับจะส่งข้อความว่า ‘ช่วยหยุดเศษเงินใสนั้นหน่อย’

“เงินพวกนี้ ให้ไปไม่รู้จะไปอยู่ในมือใคร” เธอถอนหายใจ ก่อนจะก้มหยิบแก้วเครื่องดื่มออกมาแก้วหนึ่งกับกล่องขนม “ให้อันนี้ดีกว่า อย่างน้อยก็รู้ว่าได้ลงท้องของหนูแน่”

เด็กน้อยคนนั้นมองเครื่องดื่มและขนมตรงหน้าด้วยแววตาแปลกประหลาดใจ ไม่กล้ายื่นมือออกมารับ

“นี่เป็นช็อกโกแลตเย็น อร่อยนะ ลองดื่มดูสิ”

หญิงสาวเอ่ยคะยั้นคะยออีกสองสามรอบ เด็กคนนั้นจึงยื่นมือมารับอย่างกล้าๆ กลัวๆ และพอลองดูดน้ำเข้าไปอีกหนึ่งแล้ว เด็กน้อยก็ตาโต ก่อนจะดูดเพิ่มอีกสามสี่อีกใหญ่

“หนูอย่ารีบๆ เดียวก็ brain freeze หรือก” เธอส่ายหัวพลางหัวเราะน้อยๆ “แล้วดูสิ นอนพุกกับพื้นจนหน้าตามอมแมมไปหมดแล้ว เดียวพี่เอาผ้าเปียกเช็ดให้ดีกว่า”

ว่าแล้วเขาก็เห็นเธอก้มลงคู้กระเป๋าเบ้ หยิบกระดาษทิชชูเปียกออกมาจากซองสีน้ำเงิน จากนั้นก็ค่อยๆ เช็ดคราบเปื้อนบนหน้าเด็กน้อยคนนั้นช้าๆ

“แล้วพี่มีกระป๋องวิเศษ ที่ช่วยให้สดชื่น คลายร้อนด้วย”

ดูเหมือนพอหญิงสาวเห็นว่าเด็กน้อยให้ความสนใจกับเธอมากขึ้น ก็เลยชวนอีกฝ่ายคุยต่อ แม้จะยังไม่ได้ยินเสียงน้อยๆ นั้นตอบอะไร กลับมาก็ตาม เธอหยิบขวดกระป๋องขนาดเล็กทรงกระบอกสีขาวออกมาจากกระเป๋าเบ้ใบเดิมของเธอ เขามองออกว่ามันคือกระป๋องสเปรย์น้ำแร่

“เดี๋ยวพี่ทำให้ดูก่อน หนูจะได้ไม่ตกใจ”

หญิงสาวเปิดฝาขวดกระป๋องออก จากนั้นก็ฉีดพรมละอองน้ำไปทั่วใบหน้าของเธอ พอเสร็จก็ยิ้มกว้าง มองเด็กน้อยพร้อมส่งสายตา

ประมาณว่า ‘พร้อมนะ’ จากนั้นเธอก็ฉีตสเปรย์น้ำแร่ไปทั่วหน้าเล็กๆ นั้น

ผลของมันก็คือ เด็กน้อยคนนั้นส่งเสียงหัวเราะออกมาทันทีราวกับได้เล่นสนุก หญิงสาวเองก็หัวเราะเช่นกัน รอยยิ้มกว้างปรากฏขึ้นบนใบหน้าหญิงสาว เธอยื่นมือไปขยี้หัวเด็กน้อยอย่างเอ็นดูโดยไม่มีสีหน้ารังเกียจกับความมอมแมมของอีกฝ่ายเลยแม้แต่น้อย

เขามองภาพตรงหน้า...มองรอยยิ้มของสาวร่างบาง...มันทำให้หัวใจของเขาไหววูบด้วยความรู้สึกแปลกๆ บางอย่าง...

ความรู้สึกที่...ดี...

“อ๊ะ เดียวพี่ต้องไปทำงานแล้วละ สายมาจะชิวโง่แล้ว ขนมหองกล่อนนี่เอาไว้กินนะ เอาไว้โอกาสหน้าถ้าได้เจอกันอีก พี่จะซื้อของอร่อยๆ มาให้เพิ่มนะคะ หรือถ้าหนูต้องการอะไร ไปหาพี่ที่บริษัทก็ได้ ตักสิข้าวตรงนั้น ไปถึงแล้วถามหาพี่ได้เลย พี่ซื้ออริสานะคะ”

เขายังคงยืนนิ่งอยู่ที่เดิมราวกับโดนสะกดด้วยรอยยิ้มหวานบนใบหน้าหญิงสาว เหมือนมองเธอหยิบข้าวของมาถือไว้เหมือนเดิม ใบมือนิดาเด็กน้อยคนนั้นแล้วออกเดินต่อ

ร่างสูงหยุดเดินแล้ว เขาไม่ได้ตามเธอไปอีก เพียงแค่นั่งมองหญิงสาวที่หายเข้าอาคารสามชั้นในซอยไป เขาอ่านชื่อบริษัทจากป้ายที่ติดยื่นออกมาหน้าตึก จากนั้นก็เก็บรูปถ่ายในมือที่เดิมตั้งใจจะคืนให้หญิงสาวลงทางเกสแล็กส์ดำของเขา พร้อมๆ กับรอยยิ้มที่ผุดขึ้นบนใบหน้า

“กูก กูก กูก”

อริสาเดินมายังโต๊ะทำงานตัวยาวสีดำซึ่งมีสาวหน้าหมวยสวมแว่นทรงสี่เหลี่ยมนั่งอยู่ จากนั้นก็วางถุงแก้วกาแฟ ตามด้วยทั้งเพิ่มเกือบสิบเล่มที่เธอชอบหิ้วมาลงบนโต๊ะ ปลดกระเป๋าทิ้งสองใบและ

กล้องตัวใหญ่วางตาม แล้วทิ้งตัวลงนั่งกับเก้าอี้ทำงานใกล้ๆ อย่าง
หมดแรง

หญิงสาวเจ้าของโต๊ะทำงานที่ตอนนี้เต็มไปด้วยแฟ้มเอกสารเงย
หน้ามอง ยกมือขึ้นแหว่งที่ร่วงลงมาอยู่ปลายจมูกให้เข้าที่พลางเอ่ยตอบ
“เรียกฉันเป็นไก้ไปได้ จะส่งเสียงขันด้วยเลยไหมล่ะอะ ยายขวัญ!”

“เอก อี เอ็ก เอ็กกก...” ไม่รอช้า อริสาขันให้เพื่อนสาวดูเลยใน
ทันที ก่อนจะเบี่ยงตัวหลบก่อนยางลบที่อีกฝ่ายเขี่ยงใส่ “ยายลูกไก้
อย่าทำร้ายเพื่อนสิ อุตส่าห์ซื้อกาแฟมาให้ซะ”

ลูกไก้ หรือกัณทิมา เขียนเอกสารเป็นตั่งบนโต๊ะให้ไปกองไว้
ข้างๆ จากนั้นก็หยิบแก้วกาแฟออกจากถาด เอาของของตัวเองวางไว้บนโต๊ะ
ส่วนแก้วอื่นๆ ก็ส่งต่อให้เพื่อนร่วมงานโต๊ะข้างหลัง “ขอบคุณสำหรับ
อเมริกาโนนะ ยายขวัญ...แต่ถ้ามาถึงก่อนที่น้ำแข็งละลายจะดีมาก
กว่านี้”

“ยายนี่ ซื้อมาให้กันยูเท่าไรแล้ว ชีบ่นจริงๆ” อริสาบ่นปาก
อากาศข้างนอกร้อนจะตาย แถมเธอยังแหวะคุยกับหนูน้อยข้างถนนอีก
น้ำแข็งมันจะคงทนสภาพเป็นก้อนอยู่ได้ยังไง “กินหวานจ้ะเธอเนี่ย
ไซร์ปั้งห้าปี๊ด เบาหวานคงจะอยู่ไม่ไกลแล้ว”

“ใส่ไซร์ปั้งห้า เรียกว่าระดับซิลด์ๆ สบายๆ ยะ ถ้ามีงานเร่งงาน
ด่วนก็อเมริกาโนเพียวไปสิ”

พอดื่มกาแฟหมดไปครึ่งแก้ว กัณทิมาก็ยกมือขึ้นดันแหว่งตาที่
เลื่อนลงมาอยู่ปลายจมูกให้กลับเข้าที่อีกครั้ง ก่อนจะหันกลับไปรวีนิ้ว
บนแป้นคีย์บอร์ดต่อ ใบหน้าของเธอนั้นค่อนข้างน่ารักแบบหมวยๆ
ตามแบบฉบับลูกคนจีนเป๊ะ ดวงตาเรียวยาว ริมฝีปากอ้มสีแดงอมชมพู
เรื่อณผผสวยสดำสนิทยาวตรงจนถึงกลางหลัง

อริสานั่งหมุนเก้าอี้ไปมาเพื่อพักให้หายเหนื่อย แม้ว่าบริษัทที่เธอ
ทำงานอยู่จะไม่ได้ไกลจากสถานีรถไฟฟ้ามากนัก แต่การที่ต้องเดินหัว

ของเต็มสองมือมันก็ทำเอาหอบได้เหมือนกัน

ตัวอาคารของบริษัทนั้นเป็นตึกสี่เหลี่ยมแนวนอนขนาดกลาง มีพื้นที่ทำเป็นลานจอดรถเล็กๆ ด้านหลัง ภายในมีทั้งหมดสามชั้นครึ่ง โดยชั้นล่างเป็นห้องรับรองและสตูดิโอขนาดใหญ่ ชั้นสองเป็นสตูดิโอขนาดเล็กสองห้อง และชั้นสามเป็นห้องทำงาน แหล่งสิงสถิตของพวกเขาและเพื่อนร่วมงาน ถัดไปเป็นชั้นลอยซึ่งเป็นห้องทำงานของเจ้านายสาวจอมโหดกับห้องประชุมใหญ่ บนดาดฟ้าเป็นสวนหินที่มีชิงช้าและเก้าอี้นั่งเล่น ที่เหล่าพนักงานช่วยกันดูแลไว้เป็นมุมสงบสำหรับนั่งพักยามคิดงานไม่ออก

นี่คือ บริษัท ฟीलิ่ง อิท เป็นบริษัทที่ทำเกี่ยวกับงานโฆษณาที่มีชื่อเสียงอันดับต้นๆ ของประเทศ โดยงานส่วนใหญ่ที่เป็นจุดเด่นของบริษัทจะเป็นพวกโฆษณาที่เป็นภาพนิ่ง ออกแบบโปสเตอร์ ป้ายบิลบอร์ด จัดเลย์เอาต์งานกระดาษต่างๆ และที่ตัวบริษัทเองนอกจากจะมีสตูดิโอให้เช่าแล้ว ก็ยังมีบริการรับงานถ่ายภาพโฆษณาหรือถ่ายแพชั่นให้แก่บริษัทลูกค้าที่ไม่อยากไปหาที่มืองานที่อื่น ด้วยฝีมือของคนในบริษัทที่ผ่านการคัดเลือกมาอย่างดี แม้หลายคนจะอายุน้อย แต่กลับทำงานได้มีเอกลักษณ์ จึงเป็นจุดเด่นที่คอยดึงดูดลูกค้าให้เข้ามาว่าจ้างอยู่ตลอดตั้งแต่เจ้าของแบรนด์เล็กๆ ไปจนถึงแบรนด์เนมชื่อดังของเมืองไทย

เธอกับกัณทิมานั้นเป็นเพื่อนซี้กันมาตั้งแต่หัดเดิน เรียนที่เดียวกันตลอดตั้งแต่ประถมยันมหาวิทยาลัย เป็นคู่ซี้พาท่องเที่ยวไปไหนด้วยกันล้อเลียนอยู่บ่อยๆ พอหลังเรียนจบ ก็พากันไปเรียนต่อโทกันที่ต่างประเทศ แม้จะเรียนคนละสาขา แต่ก็ยังคงตัวติดหนึบกัน เวลาว่างงานประกวดผลงานอะไรก็จะช่วยกันทำจนได้รับรางวัลมามากพอๆ

เมื่อเรียนจบกลับเมืองไทยมาตระเวนสมัครงาน ประวัติและผลงานก็เข้าตาหัวหน้าของบริษัทนี้ โดยเธอนั้นสมัครเข้ามาในตำแหน่งอาร์ตไดเรกเตอร์ และเพราะหลงรักการถ่ายรูปทำให้เธอพ่วงตำแหน่ง

ช่างภาพไปด้วยในตัว ส่วนกณทิมานั้นอยู่ตำแหน่งก๊อบบี้ไรเตอร์ ทั้งๆ ที่ตัวเองจบคณะสถาปัตยกรรมศาสตร์มาแท้ๆ กลับมาทำอาชีพเกี่ยวกับงานเขียนไปเสียได้

อริส้านั่งลอยหน้าลอยตามองเพื่อนพิมพ์งานพลางคิดอะไรเรื่อยเปื่อยได้ไม่ถึงสองนาทีก็ต้องสะดุ้งเฮือกเมื่อได้ยินเสียงตะโกนดังลั่นมาจากชั้นลอย และเมื่อเงยหน้ามองก็เห็นเจ้านายสาวยืนเท้าสะเอวอยู่พร้อมกับชี้นิ้วมาที่เธอ

“มาสายเป็นชั่วโมงแล้วยังจะนั่งเอื้ออระเหยอยู่อีกนะแม่ตัวดี เองานขึ้นมาที่ห้องฉันเดี๋ยวนี้!”

เสียงเฉียบดังราวกับฟ้าผ่านั้นทำเอาอริสารีบคว้าเอกสารปึกใหญ่ที่วางทิ้งไว้อยู่บนโต๊ะเพื่อน มุ่งหน้าไปยังบันไดแล้ววิ่งขึ้นชั้นลอยไปห้องเจ้านายอย่างรวดเร็ว หญิงสาวยืนสูดหายใจลึกๆ สองสามทีเป็นการรวบรวมกำลังใจก่อนไปเผชิญหน้ากับเจ้านายที่คงเตรียมเทศนาเธอเป็นชุด มือเรียวเคาะประตูห้องสองสามทีเป็นมารยาทก่อนจะเปิดเข้าไป พร้อมกับส่งเสียงหวาน “เจ้า...ขวัญเองานมาส่งแล้ว”

โมนานั่งหน้าเรียบอยู่หลังโต๊ะทำงานตัวใหญ่ มองร่างบางที่ส่งยิ้มแบบใจดีสู้เสือให้แล้วก็ถอนหายใจ ส่งสัญญาณให้ลูกน้องสาวเอาแฟ้มทั้งหมดมาวางบนโต๊ะ “อาทิตย์นี้เธอมาทำงานสายกี่วันแล้ว”

“ไม่รู้เหมือนกันค่ะเจ้ ขวัญก็ไม่ได้นับ”

คำตอบของลูกน้องสาวทำเอาโมนาอยากจะหาอะไรเขวี้ยงใส่หัวเสียจริงๆ เธอเอ่ยขึ้นเสียงเข้ม “ถ้าเธอยังมาทำงานสายอีก ฉันจะหักเงินเดือนเธอแล้วนะ ยายขวัญ”

อริสาดิ่หน้าละห้อย “โห่ ก็กว่าขวัญจะแต่งรูปเสร็จก็ข้ามเช้าวันใหม่ไปหลายชั่วโมงแล้ว ถ้าจะต้องแหกขี้ตาตื่นมาทำงานแต่เช้าอีก ก็คงกลายเป็นชอมบี้แล้วเจ้”

“ก็ใครใช้ให้เธอต้องงานจนมันพอกพูนขนาดนี้ล่ะยะ!”

“ไม่ได้ต้องสักหน่อย ก็แค่รอจนมันถึงเดดไลน์เฉยๆ ถ้าไฟไม่
ลงกัน ความคิดมันชอบไม่เล่น”

“งั้นคราวหน้าไปซื้อไฟแฟลชมานะ ฉันจะจุดแฟลชกับเธอแทนเลย
ไม่เอาแค่เลนส์แล้ว” โมนาส่งสายตาค้อนให้แก่สาวติสต์แตกตรงหน้า
ยังดีที่แม้จะชอบทำงานแบบเหมือนจะไม่ทันกำหนดเพราะมัวแต่บิลด์
อารมณ์ศิลปิน แต่ก็ยังส่งงานตรงเวลาทุกครั้ง “แล้วเพิ่มโหนดงานของ
ใครบ้าง”

“อันนี้งานของมิสเตอร์เงิน อันนี้งานของคุณยุวดี อันนี้ของ...”
อริสาแฉ่งไปที่ละอย่าง ซึ่งโมนาก็เปิดดูรูปภายในแต่ละแฟ้มอย่าง
พิจารณา

นี่เป็นภาพที่อริสาทำงานเป็นตากล้องถ่ายแบบสินค้า ซึ่งเธอเพิ่ง
จะรีทัชและเก็บรายละเอียดภาพจนเสร็จเรียบร้อยแล้วเมื่อคืนนี้ จากนั้นก็
พริ้นท์ภาพออกมาเตรียมให้เจ้านายดู โมนานั่งเลือกภาพสองภาพที่ดี
ที่สุดจากแต่ละแฟ้มแยกออกมาไว้ข้างนอก

“เป็นไงคะ มีอะไรต้องแก้อีกหรือเปล่า”

“ดูดีแล้ว เก็บรายละเอียดได้ครบ” โมนากวาดสายตาดูผลงาน
ซ้ำอีกครั้ง ว่ามีตรงไหนที่รีทัชจนดูมากไป หรือมีรายละเอียดตรงไหนที่
ยังไม่เรียบร้อยหรือเปล่า “งานเรียบร้อยใช้ได้ ไม่น่ามีปัญหาอะไร ช่วย
ส่งไฟล์รูปที่ฉันเลือกมาให้ด้วยนะ ฉันจะได้ส่งต่อให้ลูกค้ารับรู้ฟดูก่อนที่
จะส่งไปให้แอดยมของเธอใส่ข้อความ”

แอดยมของเธอก็คือกัณทิมนั่นละ สมัยเรียนได้ฉายาว่าคู่หู
ปาตองโก แต่พอมาทำงานก็ได้ฉายาว่าเป็นฝาแฝดรักยม เพราะ
นอกจากเป็นเพื่อนซี้ตัวติดกันแล้ว งานแต่ละงานก็ต้องทำควบคู่กัน
ด้วยถึงจะเสร็จสมบูรณ์ ซึ่งคนตั้งฉายาให้ก็เจ้านายสาวตรงหน้านี่ละ
เธอบอกว่าให้เป็นแฝดรักยมเพื่อที่จะได้เป็นตัวเรียกโชคกลางให้บริษัท
ด้วย ประหนึ่งว่าให้พวกเธอเป็นตัวแทนกุมารทองอย่างไรอย่างนั้น

“โอเคค่ะ เดี่ยวขวัญส่งเข้าเมลให้เลย แล้วมีงานอะไรที่เจ้จะสั่งขวัญอีกไหมคะ”

“ตอนนี้ยังไม่มี แต่อาทิตย์หน้าอาจจะมีย”

“หมายความว่าไงคะเจ้”

“ยังไม่บอก เดี่ยวฉันคุยงานเรียบร้อยแล้วจะบอก”

“แปลว่ามีบริษัทใหญ่ติดต่อมาอะดิ จ้ะเจ้เซี่ยรงานของลูกน้องคนนี้เยอะๆ นะ ขวัญจะได้ได้งาน ได้งานแล้วก็ได้เงิน แสบปีที่สุด”

“ก่อนจะแสบปี ตอนนี้เธอไปทำงานของเธอต่อได้ละ อย่าลืมนะว่ายังมีตราฟตังงานโฆษณาของคุณแดนที่ต้องส่งพรุ่งนี้ อย่าเลตนะยะ ไม่งั้นฉันจะหักเงินเดือนเธอแน่”

“คำก็หักเงิน สองคำก็หักเงิน เฮ้อ...มีเจ้านายที่ทั้งโหดทั้งดู่ทั้งกนี่มันลำบากจริงจริง” อริสาทำเป็นบ่น ก่อนจะเผ่นพลั่วออกจากห้องเมื่อเห็นว่าเจ้านายสาวเริ่มหยิบที่เจาะกระดาษบนโต๊ะมาถือไว้เพื่อเตรียมเขี่ยใส่เธอชื่อว่าเจ้านาย

กณทิมาที่เห็นเพื่อนเดินลงจากชั้นลอยกลับมานั่งประจำที่โต๊ะทำงานก็ชะโงกหน้าไปถาม “เป็นไง โดนด่าละไหม”

“ไม่โดนเลยวันนี้ มาแปลก...สงสัยเมื่อวานได้สวีตกับแฟนเต็มที วันนี้เลยอารมณ์ดี” อริสานิินทาเจ้านายของตัวเองที่เมื่อวานแต่งตัวเสียสวยเซ้ง เพราะว่าแฟนหนุ่มชาวต่างประเทศบินมาหาหลังจากไม่ได้เจอกันเป็นเดือน

“หรือไม่เขาก็สะสมเมฆเตรียมก่อตัวเป็นพายุในรอบหน้า”

“โอ้ ถ้าอย่างนั้นฉันกลับขึ้นไปให้เขาด่าเพื่อลดปริมาณเมฆดีกว่า จะได้ไม่โดนรวบยอด ไม่งั้นคงตายแน่”

บนชั้นที่สามสิบของตึกหูกกลางใจเมือง หญิงสาวในชุดสูทสีน้ำเงินหยิบกระดาษที่เพิ่งพิมพ์ออกจากพรินเตอร์มาดู หลังจากเช็กว่า

จำนวนหน้าครบถ้วนตามที่สั่งพิมพ์แล้ว ก็ใช้คลิปปหนีบสีดำหนีบมันรวมเอาไว้ ก่อนที่จะเอื้อมมือไปยังโทรศัพท์ที่ติดบนโต๊ะทำงาน กดปุ่มสีแดงบนนั้นแล้วกรอกเสียงลงไป

“เอกสารที่บอสดขอได้แล้วค่ะ”

ไม่นานก็มีเสียงตอบกลับมา “เอาเข้ามาให้ผมได้เลยครับ”

ได้ยินคำอนุญาต เธอจึงลุกขึ้นยืนแล้วเดินไปยังห้องทำงานใหญ่ของประธานบริษัท เคาะประตูเล็กน้อยตามมารยาท ก่อนจะเปิดประตูเข้าไป

ชายหนุ่มร่างสูงโปร่งหันมามองเลขานุการสาวที่ถือเอกสารเอาไว้ในมือ ตรงหน้าเขาเป็นบอร์ดยักษ์ใหญ่ที่บริเวณตรงกลางมีรูปนาฬิกาข้อมือขนาดเอสดีติดอยู่บนนั้น พร้อมกับกระดาดะไฟสปอร์ต-อิตและรอยปากกาแดงขีดๆ เขียนๆ รวบรวมว่ากำลังหาจุดบกพร่องของแต่ละรูปอยู่ ด้านขวามีรูปชิ้นส่วนที่ดูออกได้ว่าเป็นชิ้นส่วนที่ถูกแกะออกมาจากตัวนาฬิกาข้อมือแน่ ส่วนด้านซ้ายของบอร์ดยักษ์มีภาพเหมือนเหล็กถูกแกะสลักเป็นตัวอักษรภาษาอังกฤษว่า ‘LYRA’ อยู่สามสี่ภาพ โดยแต่ละภาพใช้ลักษณะตัวอักษรไม่เหมือนกัน

เขาอยู่ในชุดสูทสีดำ ผูกเนกไทสีฟ้าอ่อน ใบหน้าดูคมเข้มแบบฉบับฝรั่ง ผมสีดำถูกหวีเสยจัดเป็นทรงอย่างง่าย ๆ คิ้วเข้มพาดอยู่เหนือดวงตาสีเทาคู่สวยที่ลั่นมไปด้วยขนตายาวหนาเป็นแพขนิดที่ว่าผู้หญิงยังอาย จมูกโด่งเป็นสัน ริมฝีปากมีรอยยิ้มบางให้เห็นอยู่ตลอด บ่งบอกได้ว่าตัวชายหนุ่มคงเป็นคนที่อารมณ์ดีอยู่เป็นนิตย

“ขอบคุณครับ คุณเจน” เขายื่นมือไปรับเอกสารจากเลขานุการ กวาดสายตามองรายละเอียดที่พิมพ์อยู่บนหน้าแรกอย่างคร่าวๆ “คุณเจนนัดประชุมให้ผมเรียบร้อยแล้วใช่ไหมครับ”

“ค่ะ คุณวิทยร์รับทราบแล้วค่ะ” เจนจิราเอ่ย เธอเพิ่งวางสายจากวิทย์ หรือวิทยา ประธานบริษัทนาฬิกาไลล์ราเมื่อครึ่งชั่วโมงที่ผ่านมา

อีกฝ่ายดูแปลกใจเล็กน้อยที่โดนเรียกประชุม เพราะเขาเพิ่งจะส่งแบบ
นาฬิกาคอลเล็กชันใหม่มาให้เมื่อเช้า ผ่านไปไม่กี่ชั่วโมงก็โดนนัดประชุม
เสียแล้ว

“นายวิทย์คงไม่ว่าอะไรใช่ไหมที่ผมนัดประชุมกะทันหัน”

เลขานุการสาวอยากจะตอบนักว่ใครจะกล้าว่าเจ้าของบริษัท
ตัวจริงกัน จริงอยู่ที่วิทยา ดำรงตำแหน่งประธานบริษัทของโลล์รา แต่
พนักงานทุกคนย่อมรู้จักดีว่าโลล์รานั้น เป็นบริษัทลูกของบริษัทเอดิส
บริษัทผลิตเลนส์หน้าปัดนาฬิการายใหญ่อันดับต้นๆ ของโลก และ
ผู้ถือหุ้นเจ็ดสิบเปอร์เซ็นต์รวมถึงดำรงตำแหน่งประธานบริหารนั้นก็คือ
เทวินทร์ ภากรฤกษ์ คนนี้

“อีกสิบนาทีบอกให้นายจันเฮอร์มารถหน้าบริษัทเลย”

“ถามจริงๆ เอะ วันๆ นายไม่คิดจะพักงานบ้างเลยใช่ไหม
ฉันส่งแบบนาฬิกาไปให้มาถึงสี่ชั่วโมงดี นายก็ตรวจแบบเสร็จเรียบร้อยแล้ว
แล้ว ทั้งที่ฉันอุตส่าห์บอกว่าไม่ต้องรีบแท้ๆ”

วิทยาเอ่ยเมื่อเห็นชายหนุ่มหน้าคมเดินเข้ามาในห้องทำงาน
แม้ว่าเขากับอีกฝ่ายจะเป็นญาติกัน แต่น้ำตากลับต่างกันอย่างสิ้นเชิง
ตัวเขานั้นหน้าตาไทยแท้แถมดูออกไปทางจีนตามเชื้อสายของบิดา
ส่วนชายหนุ่มอีกคนในห้องนั้นรับเชื้อฝรั่งมาจากมารดาหรือป้าสะไ้
ของเขา ทำให้มีหน้าตาหล่อคมเข้มตามแบบฉบับฝรั่งเมืองผู้ดี

บิดาของพวกเขาทั้งคู่เป็นพี่น้องกัน ช่วยกันดูแลบริษัทเอดิส
จนกระทั่งวางมือไปเมื่อสองปีก่อน ทั้งคู่ยกตำแหน่งสูงสุดให้แก่เทวินทร์
ที่เป็นลูกของพี่ชาย ส่วนเขานั้นก็ทำงานในตำแหน่งที่รองลงมา และ
เพราะพวกเขาเติบโตมาด้วยกัน ทำให้ไม่มีความอิจฉาริษยาที่เห็น
อีกฝ่ายได้ดีกว่าเลยแม้แต่นิด ในทางกลับกัน ต่างก็ช่วยกันดูแลบริษัท
เหมือนกับรุ่นพ่อ

จนกระทั่งเมื่อปีก่อนที่เทวินทร์มีความคิดอยากจะเปิดบริษัท
นาฬิกาของตนเองบ้าง หลังจากเป็นผู้ผลิตชิ้นส่วนมาตลอด จึงเปิด
บริษัทไคล์ราขึ้นมา และส่งเขาไปเป็นประธานบริหาร ยกหน้าที่ให้ดูแล
กิจการทั้งหมด เพราะนอกจากความสามารถด้านการบริหารแล้ว เขาก็
พอจะมีความสามารถด้านการออกแบบอยู่บ้างจากความชอบสมัย
เด็กที่มักจะวาดรูป ออกแบบของเล่นมาเล่นกับญาติผู้ใหญ่เป็นประจำ

ถึงแม้เขาจะดำรงตำแหน่งที่ใหญ่ที่สุดในบริษัทไคล์รา แต่ก่อน
ที่เขาจะตัดสินใจอะไรก็มักจะขอความเห็นจากเทวินทร์เสมอ ทั้งๆ ที่
อีกฝ่ายบ่นแล้วบ่นอีกว่าให้เลิกมาถามว่าเขาคิดอย่างไรเสียที

“ก็วันนี้งาน นอกจากไปประชุมกับตัวแทนบริษัทขนส่งตอนเช้า
ก็ไม่มีงานอย่างอื่น พอกลับมาบริษัทก็เห็นเอกสารจากนาย ก็เลยนั่งดู
พอดูเสร็จก็‘ไม่ยากหรอก’ เทวินทร์ที่เพิ่งเดินเข้ามาในห้องทำงานของ
อีกฝ่ายทุดตัวลงนั่งบนโซฟาพับแขก เอ่ยขอบคุณเลขานุการหน้าห้อง
ที่นำกาแฟและของว่างมาให้

วิทยารอจนเลขานุการออกจากห้องไปแล้วค่อยเอ่ย “แล้วเป็น
ยังไงบ้าง มีอะไรอยากแก้ไขไหม”

“ก็บอกนายตั้งหลายรอบแล้ว ว่านายนะมีศักยภาพเรื่องพวกนี้
มากกว่าฉัน ถ้านายคิดว่าผ่านก็คือผ่าน” เทวินทร์เอ่ยจากใจจริง เพราะ
ตัวเขาไม่ได้เก่งเรื่องออกแบบเลย ก็บอกได้แค่ว่าอันไหนดูดีไม่ดี แต่จะ
ให้เขาบอรายละเอียดว่าควรเพิ่มหรือลดอะไรละก็ เขาทำให้ไม่ได้หรอก

“อันนั้นฉันรู้ แต่ก็ยังอยากส่งให้นายดูอยู่ดี ก่อนจะสั่งผลิต”

“ดูได้อยู่ ตัวเรือนดีไซน์เรียบหรูดี ฉันว่าพวกผู้ใหญ่คงชอบ แล้ว
จะผลิตออกมาเยอะไหม”

“น่าจะประมาณสิบเรือนต่อแบบ”

“เป็นลิมิเต็ดคอลเล็กชันสินะ”

“นายก็รู้ว่าอะไรที่มีคำว่าลิมิเต็ดระดับ จะกลายเป็นสิ่งมีค่า

ทันที” วิทยายิ้มเสียจนดวงตาชั้นเดียวของเขาหรี่เล็ก “ว่าแต่นายเถอะ
ที่ขออนุญาตประชุมฉัน คงไม่ใช่มีเรื่องจะคุยแค่นี้หรอกมั้ง เพราะเรื่องแค่นี้
โทรศัพท์มาก็ได้ ไม่ต้องลำบากฝารอติดมาหา”

“มีแค่นี้แหละ”

“อ้าว”

“จริงๆ ก็ฉันคิดถึงนายไป ไม่ได้เจอกันตั้งหลายวันว่าจะชวนไป
ทานข้าวเย็นเสียหน่อย” เนื่องจากเขาเพิ่งจะบินไปดูงานที่ออสเตรเลีย
เป็นเวลาอาทิตย์กว่า เพิ่งจะกลับมาเมืองไทยได้สองวัน “นายว่างหรือ
เปล่าละ เดี่ยวฉันเลี้ยงเองมื่อนี้”

“อู๊ย ลมปาก” วิทยานึกกลับไปหาคอมพิวเตอร์บนโต๊ะทำงาน
ของตนเพื่อกดดูตารางงานที่เหลือของวันนี้ “จริงๆ ก็ว่างแล้วแหละ
เหลือแค่ตรวจเอกสารอีกนิดหน่อย เรื่องโฆษณาเปิดตัวนาฬิกาชุด
Douce Romance นะ”

“นาฬิกาคุรุรักที่ผลิตเตรียมไว้สำหรับวาลเลนไทน์ปีหน้าสินะ”

“ใช่แล้ว ตั้งใจจะลงโฆษณาภาพนิ่งในนิตยสารตั้งแต่เดือนธันวาคม
นี่”

“แล้วจ้างบริษัทไหนให้มาทำแคมเปญให้ละ บริษัทเดิมหรือเปล่า”

“เปล่า รอบนี้ฉันเปลี่ยนเจ้า เพราะช่างภาพของบริษัทเดิมถ่าย
ภาพให้ออกมาดูสวยหวานไม่ค่อยเก่ง” วิทยานึกเอกสารที่เขาเพิ่งจะ
เห็นผ่านตาไปไม่นานมานี้บนโต๊ะทำงานที่เต็มไปด้วยกระดาษแบบร่าง
ของเขา ก่อนจะหยิบพอร์ตงานของบริษัทที่จะจ้างขึ้นมาอ่านชื่อบริษัท
ที่พิมพ์อยู่หน้าแรก “บริษัทที่ติดต่ออยู่ตอนนี้ชื่อบริษัท ฟิลลิ่ง อิท
นายเคยได้ยินชื่อไหม มีคนบอกว่าช่างภาพที่ชื่ออริสา ถ่ายภาพได้เป็น
ธรรมชาติมาก ดูนุ่มนวลอ่อนหวาน น่าหลงใหล ฉันเลยคิดว่าน่าจะ
เหมาะกับแคมเปญนี้นะ”

เทวินทร์ชะงักไปเล็กน้อย ชื่อนั้นคุ้นหู ก่อนที่จะสว่างวาบใน

ความคิด ก็นั่นมันซื้อบนป้ายที่เขาเห็นเมื่อตอนสายของวันนี้...บริษัทที่หญิงสาวคนนั้นเดินเข้าไป...และชื่อ อริสา ที่อีกฝ่ายเอ่ยนั้น ก็คือชื่อของเธอ...

น่าแปลกที่ตั้งแต่ที่เขาเจอเธอเมื่อเช้า จนกระทั่งตอนนี้ ภาพของหญิงสาวยังคงอยู่ในหัวเขาไม่หายไปไหน เขาจำได้ว่าเธอมีผมสีน้ำตาลเข้มของเธอไว้ที่ท้ายทอยอย่างลวกๆ มีปอยผมปรกลงมาเต็มหน้า เธอมีใบหน้าที่รูปไข่ ปราศจากเครื่องสำอางใดๆ ผิวของเธอขาวอมชมพู ยิ่งเวลาเธอเดินผ่านช่วงที่แดดส่องโดน ยิ่งดูขาวผ่อง ดวงตากลมโต จมูกโด่งที่ตรงปลายรั้นนิดๆ ริมฝีปากบางเป็นรูปกระชับ

นึกแล้วก็ขำตัวเอง เขาได้เจอเธอไม่ถึงสิบนาทีด้วยซ้ำ ทำไมถึงจำรายละเอียดของอีกฝ่ายได้มากขนาดนี้ ไม่เคยมีผู้หญิงคนไหนที่ดึงดูดความสนใจจากเขาได้แบบนี้มาก่อน และนั่นทำให้เขารู้ว่าไม่ควรที่จะปล่อยเธอผ่านไปง่ายๆ

บางทีนี่อาจเป็นความบังเอิญ ที่ลูกพี่ลูกน้องเขาคิดจะจ้างเธอมาทำงานให้

หรือบางทีมันก็อาจจะเป็นโชคชะตา ให้เขามีโอกาสได้เจอและได้ทำความรู้จักกับเธอก็ได้...

“นายไปประชุมเรื่องทีมงานมาหรือยัง” เทวินทร์ถามขึ้นหลังจากดึงตัวเองออกจากภวังค์ที่ล่องไปหาหญิงสาวคนนั้น

“ยัง นัดไว้วันศุกร์นะ”

“เดี๋ยวฉันไปประชุมเอง”

“หือ?” คำพูดนั้นของญาติผู้พี่ทำเอาเขาเลิกคิ้วอย่างงุนงง และงุนงงกว่าเดิมเมื่อได้ยินประโยคถัดมา

“แล้วก็โอนแคมเปญนี้มาให้ฉันดูแลด้วย”

วิทยานิ่งไปครู่ใหญ่ ก่อนจะร้อง ‘อ้อ’ ออกมาดังลั่น

“เป็นอะไรของนาย ทำหน้าอย่างกับตรัสรู้”

“ฉันรู้ละ ที่นายอยากมาทำโปรเจกต์นี้ก็เพราะนางแบบที่ฉันจ้าง
ไซ้ใหม่ล่ะ...”

“ใครหรอ”

“ก็แฟนนายไง ซาร่านะ! งานนี้ทางแผนกการตลาดเลือกซาร่า
มาเป็นนางแบบ”

“ซาร่าเป็นนางแบบหรอ” เทวินทร์เพิ่งทราบ เขากับซาร่านั้น
เรียนปริญญาตรีคณะบริหารมาด้วยกันที่อังกฤษ พออีกฝ่ายเรียนจบก็
กลับมาเมืองไทยก่อน ส่วนเขานั้นอยู่ต่อปริญญาโทจึงกลับมาทีหลัง
ซึ่งตอนที่กลับมาไทยนั้น ซาร่าก็ผันตัวเองจากนักศึกษาคณะบริหารไป
เป็นนางแบบเบอร์หนึ่งของเอเชียแล้ว ส่วนเขาก็เข้ามาบริหารบริษัทต่อ
จากบิดาที่เกษียณตัวเองไปเที่ยวรอบโลกกับภรรยา ทั้งภาระงาน
ทั้งหมดให้แก่มูลนิธิคนเดียวย่างเขาโดยไม่เหลียวหลังมามอง

“ซาร่าเขาเป็นเพื่อนสนิทของฉัน ไม่ใช่แฟน บอกนายตั้งไม่รู้
ก็รอบ ไม่จำบ้างเลยหรือไง”

“เฮ้ย เพื่อนอะไรจะไปไหนมาไหนสองต่อสองด้วยกันบ่อยๆ”

ประธานบริหารคนปัจจุบันของเอดิสหัวเราะเบาๆ กับอาการ
จับผิดไม่เลิกของลูกพี่ลูกน้อง “ฉันกับซาร่านะเพื่อนกันจริงๆ ไม่ใช่เพื่อน
จอมปลอมแบบแกกับน้องเมย์หรอ”

ชื่อนั้นทำเอาวิทยาชะงักน้อยๆ แน่่อนว่าคนที่เอ่ยไม่พลาดที่จะ
จับสังเกตปฏิกิริยาที่เปลี่ยนไปนั้น หญิงสาวที่เขาเพิ่งเอ่ยถึงนั้น เป็น
เพื่อนของวิทยาที่เรียนมาด้วยกันตอนเรียนปริญญาตรี เรื่องก็คล้ายๆ
เขากับซาร่าที่เรียนด้วยกันจนสนิทกัน จะต่างกันก็ตรงที่วิทยาเป็นเพื่อน
สนิทคิดไม่ชื่อ

“ชอบเขาก็บอกไปสิว่าชอบ มัวแต่อึกๆ อักๆ อยู่นั่น”

“เฮ้ย จะบ้าหรอ” หนุ่มหน้าดีร้องลั่นออกมาอย่างลึ้มตัว ก่อน
จะถลึงตาใส่คนที่มิดีคึกคึกเป็นพี่ “ฉันกับเมย์ก็เป็นแค่เพื่อนกัน จะมาชอบ

เซิบอะไรล่ะ...”

“อยากปากแข็งต่ออีกตามใจ ถ้าโดนหนุ่มอิตาลีตัดหน้าไปก็อย่ามาร้องให้ทีหลังล่ะ”

“หนุ่มอิตาลีไหน”

“ก็ลูกค้าวีไอพีคนล่าสุดของบริษัทคุณพ่อน้องเมย์ ที่เจาะจงให้น้องเมย์รับหน้าเป็นคนดูแล ‘พิเศษ’ ของเขาอะสิ”

“ไ้บ้านนั้นมันเป็นใคร!”

“หึงออกนอกหน้าขนาดนี้ ยังจะปากแข็งอยู่อีก”

วิทยาเลี้ยงที่จะไม่ตอบโต้อะไร เรื่องที่เขาเป็นเพื่อนสนิทคิดไม่ถึงนั้นก็มีเทวินทร์คนเดียวที่รู้ แล้วก็คอยแต่จะยุให้เขาสารภาพความในใจอยู่เรื่อย แน่نونว่าเขาอยากจะทำแบบนั้นแทบแน่ แต่เขาแค่ไม่กล้า เพราะกลัวว่าความเป็นเพื่อนที่มีมาตลอดห้าปีจะหายวับไปกับอากาศ...

“ช่างเถอะ ไม่สนใจเรื่องนายกับน้องเมย์แล้ว” เทวินทร์เลิกล้อเลียนญาติหนุ่มเสียดี๊ๆ “สรุปแคมเปญโฆษณานี้ฉันรับผิดชอบเองนะ นายช่วยให้เลขาฯ นายแจ้งคุณเจนถึงสถานที่และวันเวลาที่นัดประชุมกับ ฟิลลิ่ง อิท ด้วย”

“ทำไมจู้ๆ จะมาทำอะไระ ร้อยวันพันปีไม่เห็นเคยจะสนใจ”

ดวงตาคู่สวยของชายหนุ่มเป็นประกายแวววาว “ฉันไม่เหมือนนายหรอกนะที่เก็บความรู้สึกในใจรอให้แห้วรับประทานนะ ถ้าฉันสนใจใครละก็ ฉันไม่ปล่อยให้เสียไปเปล่าๆ หรอก”

“บอกทีว่าถ้าไม่ได้พูดถึงซาร่าที่เป็นนางแบบของแคมเปญนี้แล้วหมายถึงใคร”

“เอาไว้เดี๋ยวนายก็รู้เอง”

2

กัณทิมานั่งจดยรายละเอียดงานใส่สมุดด้วยลายมือที่เธอเองก็ไม่แน่ใจว่าหลังจากนี้จะอ่านออกไหม เพราะบทสนทนาในห้องประชุม นั้นไปเร็วเสียมือเธอเป็นระวิง ตามจริงแล้วคนที่จะมานั่งตำแหน่งนี้ควรจะเป็นเพื่อนสาวของเธอต่างหาก ปกติเวลาประชุมงานกับลูกค่านั้นจะต้องมีทั้งฝ่ายครีเอทีฟหรืออาร์ตใดเรกเตอร์อยู่ในที่ประชุมด้วย เพื่อรับรู้ถึงเป้าหมายของงานที่ลูกค้าต้องการ และเสนอไอเดียคร่าวๆ ให้ลูกค้าพิจารณา แต่วันนี้เจ้าตัวดันติดงานถ่ายภาพให้ลูกค้าที่มาเช่าสตูดิโอ กัณทิมาจึงต้องเข้าประชุมแทน

ขณะที่มือเขียน หนูก็ตั้งใจฟังสิ่งที่เจ้านายพูดไปด้วยอย่างไม่ตกหล่น ส่วนตานั้นก็เหลือบมองใบหน้าเจ้านายตัวเองสลับกับลูกค้าหนุ่มเป็นระยะๆ ซึ่งมักจะมองอย่างหลังนานกว่าเป็นพิเศษ ผู้ชายใส่สูทที่เธอชมในใจว่า...ตัวจริงหล่อลากได้

เธอเองเคยได้เห็นเขาในนิตยสารแวดวงธุรกิจที่บังเอิญเปิดผ่านอยู่บ้างครั้งสองครั้ง เทวินทร์เป็นผู้ชายร่างสูงโปร่ง ใบหน้าคมตามแบบฉบับฝรั่ง แต่ก็มีกลิ่นอายหนุ่มเอเชียแซมอยู่เล็กน้อยตามประสาหนุ่มลูกครึ่ง ดวงตาของเขาหวานมากเสียจนเธอยังอิจฉา นี่เป็นชายหนุ่มที่มีดวงตาน่าหลงใหลที่สุดคนหนึ่งที่เธอเคยเจามา ทำเอาเธอมองอย่าง

เคลิบเคลิ้มไปเลยทีเดียว

เห็นอย่างนี้อ่าคิดว่าเธอบ้าผู้ชายนะ เธอก็แค่ชอบมองของสวยงาม แล้วตอนนี้มีชายหนุ่มรูปงามมานั่งให้มองตรงหน้า เธอจะไม่มองได้อย่างไร

“ตอนแรกโมนาก็คิดว่าจะเป็นคนวิทย์ที่มาประชุมเสียอีก ไม่คิดว่าจะเป็นคุณวินมาด้วยตัวเอง” โมนาเอ่ยกับชายหนุ่มที่นั่งฝั่งตรงข้าม ในมือเป็นแฟ้มแบบนาฬิกาสิบเรือนซึ่งเป็นสินค้าหลักในการถ่ายแบบครั้งนี้ อีกแฟ้มบนโต๊ะใกล้ๆ เป็นภาพเครื่องประดับที่จะใช้เป็นสินค้ารอง

“อ้อ พอดีนายวิทย์เขาติดงานเรื่องนาฬิกาคอลเล็กชันใหม่นะครับ แคมเปญโฆษณาฉันก็เลยมาช่วยเขาทำ”

“แล้วไม่ทราบว่าคุณวินพอจะถูกใจบริษัทของเราไหมคะ ถ้ามีอะไรไม่ชอบใจก็บอกได้เลยนะคะ ทางเรายินดีปรับให้เสมอ เรื่องเงินนะไม่ใช่ปัญหา แต่มันคงเป็นเกียรติมากถ้าทางเราได้ทำงานให้แก่โลร์รา” เพราะนี่เป็นการคุยงานครั้งแรก ยังไม่มีอะไรรับประกันได้ว่าเขาจะตัดสินใจจ้างบริษัทเธอหรือไม่ โมนาจึงจำเป็นต้องพูดหวานล้อมอีกฝ่ายไว้ก่อน

“อืม...ที่บริษัทนี้มีคนชื่อ อริสา ไหมครับ เธอเป็นช่างภาพของที่นี่ใช่ไหมครับ”

ชื่อนั้นทำเอากันทิ่มมานู๋...เขารู้จักเพื่อนเธอหรือ

“อ้อ ใช่แล้วค่ะ” โมนาพยักหน้า “อริสาเป็นอาร์ตไดซ์ และช่างภาพของเราค่ะ คุณวินถามถึงเธอแบบนี้ แปลว่าอยากให้เธอเป็นคนทำโปรเจกต์นี้ใช่ไหมค่ะ”

“ใช่ครับ ผมสนใจ...” เขาเว้นระยะไปเล็กน้อย ด้วยใบหน้าของหญิงสาวโผล่แวบขึ้นมาในความคิด “...สนใจสไตลิ่งงานถ่ายภาพของเธอมากนะคะ”

“ไม่ต้องห่วงค่ะ โมนาจะให้ริสมาทำงานนี้ตามที่คุณวินต้องการเลย โมนาเชื่อว่าเธอคงตั้งใจมากที่ได้ทำงานนี้” โมนายิ้มกว้าง “ขอบคุณมากเลยนะค่ะที่ไว้วางใจบริษัทเรา เป็นเกียรติมากค่ะที่ได้ทำงานกับโลล์รา”

“ขอบคุณคุณโมนาเช่นกันครับ หลังจากนั้นคงจะต้องรบกวนด้วย”

“โอ๊ย ไม่รบกวนเลยค่ะ ยินดีๆ” โมนายิ้มกว้าง “แล้วไม่ทราบว่าการให้ทางเรามีนางแบบนายแบบที่อยากได้ไว้ในใจอยู่แล้วไหมคะ หรือต้องการให้ทางเราแคสท์คนให้เลือก”

“รู้สึกว่ามีหลายตัวเลือกไว้แล้ว...” เขาก็มองเอกสารตรงหน้าตัวเองเพื่อหารายละเอียดที่ว่า เขารู้แค่นางแบบเป็นใคร แต่ตัวนายแบบนั้นเขายังไม่เคยถาม และเขาก็ไม่รู้จักด้วย ดังนั้นจึงเพียงหยิบหน้ากระดาษประวัติของนายแบบคู่ไปกับประวัติของซาร่า แล้วส่งให้แก่โมนา “นางแบบคือคุณ ซาร่า ไนเจล ส่วนนายแบบ...เป็นคนนี้ครับ”

โมนารับกระดาษสองแผ่นมา ก็ลองมองเล็กน้อยก่อนจะพยักหน้ารับรู้ซำๆ แล้วส่งต่อให้แก่กัณธิมาเก็บใส่แฟ้มงาน ซึ่งพอสาวห่มยเห็นรูปนายแบบบนกระดาษก็ซ้ะงักน้อยๆ เปลี่ยนจากใบหน้ายิ้มแย้มอย่างร่าเริงเมื่อได้ยินว่าเพื่อนสาวจะได้ทำโปรเจกต์นี้เป็นตลกตะลึง

นี่มัน...

“ความจริงคุณวินก็หล่ออยู่นะค่ะ ไม่สนใจเป็นนายแบบเองบ้างเหรือ” โมนาเอ่ยแซว มองดูหน้าตาของลูกค้ำหนุ่มคนนี้ได้แล้วก็อดนึกไม่ได้ว่าถ้าถ่ายรูปออกมาคงจะน่าหลงใหลไม่น้อยเลยทีเดียว ยิ่งมองก็ยิ่งอยากจับไปเป็นนายแบบเสียจริงๆ ถ้าไม่ติดว่าอีกฝ่ายมีธุรกิจร้อยล้านอยู่แล้วนะ

“อย่าดีกว่าครับ เอาจมไปเป็นนายแบบ เดี่ยวสินค้าจะขายไม่ออกซะก่อน” เทวินทรีหวั่นๆ กับคำชวนนั้น “ส่วนเรื่องวันที่ผมกำหนดไว้ รู้ว่ามันออกจะกะทันหันไปเสียหน่อย แต่ทางคุณจะเตรียมงานทัน

ใช่ไหมครับ”

“ไม่เร็วไปค่ะ ทางเราเตรียมงานทันแน่นอน” โมนาเอ่ยอย่างไม่
เดือดร้อน “ทีมงานของอริสาทำงานเร็วอยู่ค่ะ สักวันอังคาร โมนาจะ
ส่งรายละเอียดการทำงานให้คุณเทวินทร์ดูนะคะ ว่าถูกใจและตรงตาม
คอนเซปต์ไหม”

“แล้ววันนี้เขาไม่อยู่หรือครับ ผมหมายถึงคุณอริสา” เทวินทร์
ถามในสิ่งที่สงสัย เพราะเขาแอบหวังไว้ลึกๆ ว่าจะได้เจอหญิงสาวร่าง
บอบบางคนนั้น ทว่าตั้งแต่เดินเข้ามาในบริษัทจนกระทั่งตอนนี้ เขามอง
หาเธอไร้อีกยังไม่เห็นเธอเลยแม้แต่บ่อย

“อ้อ เธอติดงานในสตูดิโอนะคะ แต่ตอนนี้น่าจะเสร็จแล้วละ”
โมนาหันไปหาลูกน้องสาวที่ดูจะนั่งนิ่งไม่จัดงานอะไรไปตั้งแต่ได้รับรูป
นางแบบนายแบบ “ลูกไก่ ไทร. หายายขวัญชิตี ถ้าเสร็จงานแล้วให้ขึ้น
มาหาลูกค้านะ”

กัณทิมารีบวิ่งสติ ถอนสายตาออกจากรูปนายแบบขึ้นมามอง
เจ้านาย แล้วพยักหน้ารับ “อะ...อ้อ ได้ค่ะ”

“ไม่เป็นไรครับ กำลังทำงานอยู่ ผมไม่อยากกวน” เทวินทร์ส่าย
หน้าปฏิเสธ “ยังงี้เดี๋ยวก็ได้เจอกันอยู่แล้ว รออีกหน่อย ไม่เป็นอะไร
หรอกครับ...” เขาเอ่ยพิมพ์ารวกับจะบอกกับตัวเองไม่ใช่คนอื่นในห้อง
ประชุม

ใช่ เดียวก็ได้เจออยู่แล้ว อย่าทำตัวใจร้อนราวกับเป็นเด็กหนุ่ม
อยากเห็นหน้าสาวไปหน่อยเลย

“วันนี้ผมกลับก่อนดีกว่า ถ้าแผนงานเสร็จแล้ว ฝากโทร. แจ้ง
เลขาฯ ผมด้วยละกันนะคะ”

“แน่นอนค่ะ ขอขอบคุณคุณวินอีกครั้งนะคะที่เลือกเราไปร่วมงาน
ด้วย” โมนาลุกขึ้นยืนตามชายหนุ่ม ก่อนจะพาเดินออกจากห้องประชุม
ไปยังบันไดเพื่อลงชั้นล่าง

“ผมขอตัวเข้าห้องน้ำสักหนึ่งนะครับ” เทวินทร์เอ่ยก่อนจะเดินแยกไปยังทางที่มีป้ายห้องน้ำแปะอยู่ เป็นทางเดินเข้าไปในชอกแคบๆ ระหว่างห้องทำงานสองห้อง ซึ่งก่อนที่เขาจะเดินถึงประตูห้องน้ำ ก็มีร่างบางร่างหนึ่งเดินสวนเขาไป

ใบหน้าที่ของร่างนั้นทำเอาเขาชะงัก

เป็นเธอ...

แต่หญิงสาวไม่ได้หยุดมองเขาสักนิด เรียกได้ว่าไม่รู้ด้วยซ้ำว่าเธอเดินสวนคนอื่นอยู่ เพราะเธอกำลังเดินกึ่งวิ่งพร้อมกับจ้องเหยือกน้ำในมือที่มีน้ำใสอยู่จนเต็มปริ่ม หญิงสาวเดินผ่านเขาไปด้วยความเร็วจากนั้นก็เลี้ยวหายไปกับมุมผนัง

ชายหนุ่มที่เดิมจะเข้าไปล้างมือในห้องน้ำ หันหลังแล้วเดินตามร่างบางไปทันทีโดยไม่ต้องเสียเวลาคิดซ้ำ เมื่อออกมาก็เห็นว่าหญิงสาวหยุดยืนคุยกับเจ้านายตัวเองอยู่ ทว่าพอเขาเดินไปถึงตรงนั้น เธอก็ผละจากเจ้านายแล้วเดินหายเข้าห้องทำงานใกล้ๆ ไปแล้ว ทำให้เขาพลาดโอกาสที่จะได้แนะนำตัวกับเธอไปอย่างน่าเสียดาย

“นั่นคืออริสาละ” โมนะหันกลับมาเห็นลูกค้าหนุ่มที่มองตามหลังหญิงสาวก็เอ่ยอธิบาย เธอเดินพาเทวินทร์ไปยังสตูดิโอที่สาวเจ้าเพิ่งเข้าไป แ้มประตูห้องน้อยๆ ให้ชายหนุ่มมองลอดเข้าไปเห็นบรรยากาศภายในห้อง

แล้วเขาก็ได้เห็นเธออีกครั้ง หญิงสาวกำลังสั่งนางแบบที่ถือเหยือกน้ำที่เธอวิ่งถือมันออกมาจากห้องน้ำเมื่อครู่ ให้หมุนตัวพร้อมกับเทน้ำลงบนพื้นที่ปูผ้าใบกันน้ำหกเลอะห้องไว้ หญิงสาวยืนอยู่หลังกล้องพร้อมกับกดชัตเตอร์รัวๆ แสงไฟสตูดิโอกะพริบพริบๆ ตามการทำงานของกล้อง

เขามองใบหน้าที่เธอจริงเอาจังกับการทำงานนั้นเงียบๆ รอยยิ้มผุดขึ้นบนใบหน้า

“อริสาเป็นช่างภาพที่เก่งมาก แม้จะเป็นผู้หญิง แต่ก็ทำงานได้
เก่งไม่แพ้ผู้ชายเลยล่ะค่ะ” โมนาอดหายใจไม่ไหว อย่างว่า...มีของดี
ในบริษัทก็ต้องอดเป็นธรรมดา “รับรองว่าคุณวินจะต้องชอบงานที่
ออกมาแน่นอน”

เทวินทร์ถอนสายตากลับมาในที่สุด เอ่ยตอบโมนาเบาๆ “ผมก็
มั่นใจอย่างนั้นครับ เพราะผม...ชอบเธอมาก...”

รถหรูสีขาวขับออกจากลานจอดรถของบริษัท ฟิลลิ่ง อิท
พอดีกับที่เสียงโทรศัพท์ดังขึ้น เทวินทร์ที่นั่งดูแฟ้มเอกสารในมืออยู่ที่
เบาะหลังของรถก็มองชื่อที่แสดงบนจอ ก่อนจะกดรับสาย “ว่ายังไง
นายวิทย์”

“ฉันเห็นได้หนุ่มอิตาลีบ้านั้นแล้ว น่าโมโหชะมัด!”

น้ำเสียงปลายสายนั้นดูเกรี้ยวกราดไม่น้อย ทว่าเขากลับอมยิ้ม
ที่รับรู้ได้ว่าอีกฝ่ายกำลังเดือดดาล “โมโหทำไมกัน ก็ไหนบอกไม่ได้ชอบ
น้องเมย์ไง”

“ก็...ก็หมอนั้นมันดูเจ้าชู้จะตาย มาเกาะเกาะเพื่อนฉันแบบนี้
ฉันก็ต้องโมโหนะสิ”

“เพื่อพวกปากไม่ตรงกับใจจริงๆ ฉันว่าฉันไปยุให้น้องเมย์ยอม
ไปเดทกับหนุ่มอิตาลีนั้นดีกว่า”

“ไอ้วิน!”

“โห มีขึ้นไต่กันเลยเธอ” เทวินทร์หัวเราะน้อยๆ พอจะนึกภาพ
ญาติหนุ่มในตอนนี้ออกว่าจะโมโหควันออกหูขนาดไหน “แล้วที่โทร.
มาคือจะมาบ่นเรื่องนี้อย่างเดียวใช่ไหม ฉันจะได้วางสาย”

“ไม่ใช่ จะโทร. มาถามเรื่องที่เคยคุยงานกับฟิลลิ่ง อิท ว่าสรุป
เป็นไง ตกลงจ้างไหม หรือจะให้หาบริษัทอื่น”

“บริษัทนี้ละ คุยรายละเอียดงานไปหมดแล้ว”

“นายไม่คิดจะลองดูผลงานที่อื่นก่อนเลยหรือ”

“ไม่หรอก ที่นี้ดีที่สุดแล้ว” เขายิ้มมุกปากเมื่อนึกถึงใบหน้าที่จริงจังกับการทำงานของใครบางคน “นายเองก็บอกไม่ใช่หรือ ว่าช่างภาพของที่นี่เหมาะกับธีมของแคมเปญครั้งนี้”

“ก็ได้ยินมา แต่ก็ไม่เคยร่วมงานด้วยนี่หว่า ก็กลัวว่าที่คนพูดๆ กันจะเป็นแค่เรื่องไม่”

“ไม่ไม่หรอก ฉันเห็นผลงานเก่าๆ ของที่นี่แล้ว สวยเลยละ สไตส์เข้ากับนาฬิกาคอลเล็กชั่น Douce Romance ของนายมากๆ แน่ ฉันรับรอง”

“แล้วนี่นายจะตามไปดูงานที่ญี่ปุ่นกับพัสด้วยหรือเปล่า”

วิทยานหมายถึงตอนที่ยกกองไปต่างประเทศนั้น ปกติแล้วเขามักจะบินไปดูงานที่กองถ่ายด้วยเสมอเพื่อที่จะได้ไม่มีอะไรผิดพลาด เพราะมันไม่เหมือนกับทำงานในประเทศ ที่หากมีปัญหาต้องพอลกลับไปด้วยซ่อมได้ นอกจากตัวเขาที่ตอนแรกวางแผนว่าจะไปแล้วก็มีพัสคนที่รับหน้าที่ดูแลนาฬิกาในคอลเล็กชันนี้ไปด้วยอีกคน

“แน่นอน ต้องไปอยู่แล้ว ฉันก็ทำตามแผนเดิมของนายทุกอย่างนั่นละ”

“แล้วตารางงานของนายว่างหรือ จำได้ว่านายต้องไปงาน Watch Expo ตอนช่วงนั้นนี่”

“เป็นอาทิตย์ถัดไปนะ ก็กลับจากญี่ปุ่นมาแล้วก็บินไปสวิสต่อเลย”

“ไม่เหนียวแยะหรือ นายให้ฉันดูแลแคมเปญนี้ตามเดิมก็ได้ล่ะ”

“ฉันจัดการได้นะ” เทวินทร์ตัดบท

“เฮ้อ อ่อย่างรู้จริงๆ ว่าทำไมผู้บริหารสุดหล่อของเอดิสถึงอยากจะทำงานนี้นัก ไม่ใช่เพราะอยากตามซาร่าไปทำงานด้วยจริงๆ นะหรือ”

“บอกว่าไม่ใช่ก็ไม่ใช่สิ” ไม่เข้าใจจริงๆ ทำไมถึงไม่มีใครเชื่อว่าชายหญิงจะคบกันเป็นเพื่อนอย่างบริสุทธิ์ใจได้ คอยแต่จะจ้องจับผิดว่าเขากับนางแบบชื่อดังจะเป็นอะไรกันเกินเพื่อนอยู่เรื่อย “เอาไว้งานเสร็จแล้วจะบอกเหตุผล ว่าเพราะอะไร”

“เอออๆ งั้นแค่นี้ก่อนนะ ต้องไปเข้าประชุมละ”

อริสาเดินออกจากสตูดิโอในตอนบ่ายแก่ๆ รวากับร่างไร้
วิญญาณ เนื่องจากเมื่อคืนเธอเมาแต่เตรียมงานจนดึก ได้กลับบ้านไปตอนตีสามกว่า เข้านี้ก็รีบมาเตรียมฉากในสตูดิโอแต่เช้าตรู่ หน้าตามมเฝ้าไม่ได้ทำอะไรทั้งสิ้น นอกจากล้างหน้าอย่างลวกๆ และมัดผมยาวประจำของเธอเป็นจุกไว้ที่ทำยทอยโดยไม่พึงหวั ส่วนเรื่องข้าวปลาอาหารนั้นไม่มีตกถึงท้องเลยสักนิด แต่ตอนทำงานนะไม่รู้สึกละอายไม่รู้สึกละอายหรือ ความรู้สึกทุกอย่างมันเพิ่งจะปะทุขึ้นมาตอนที่เอ่ยคำว่า ‘เสร็จงานแล้ว’ นั่นละ

“ซ็อกโกแลตเย็นอยู่บนโต๊ะ”

รวากับสวรรค์โปรดเมื่อได้ยินเสียงเพื่อนสนิทเอ่ยบอก อริสารีบพุ่งไปยังโต๊ะทำงานของตนทันที หยิบเครื่องดื่มที่เปรียบเสมือนยาชูกำลังของเธอมาดื่มปัดใจใหญ่ๆ ซ็อกโกแลตเย็นแก้วนั้นหมดภายในเวลาไม่ถึงนาที

กัณธิมาเดินตามเพื่อนมาพาลงทำจุกผูกฟูดพิด มองเสื้อเซ็กซี่สีดำกับกางเกงยีนส์เข้มของอีกฝ่าย มันช่างเหมือนชุดที่หญิงสาวสวมเมื่อวานและก็เมื่อวันก่อนซะมิด... “นี่แกชักแห้งมาทีวันแล้ว”

“อืม...ตั้งแต่เมื่อวานขึ้น”

“อ้อ ชกมกที่สุด” สาวแวนกระเถิบออกห่างสามสี่ก้าวทันที ก็คำว่า ‘ชักแห้ง’ ที่ถามนะ คือการไม่อาบอาบน้ำทำใดๆ กลับบ้านก็นอนตื่นมาก็เปลี่ยนเสื้อผ้าแล้วก็ออกจากบ้านเลย ซึ่งเป็นเรื่องที่เพื่อนของ

เธอทำบ่อยมาก ยังโชคดีที่น้อยที่อีกฝ่ายยังล้างหน้าแปรงฟัน ไม่งั้นเธอคงจะไม่เข้าไปใกล้เพื่อนแน่นอน

“จะให้เอาเวลาไหนไปอาบละยะ แม่คนรักสะอาด” อริสาแบ่ปาก เวลานอนเธอยังจะไม่มี จะให้เจียดเวลาพักผ่อนไปอาบน้ำนะเธอ ไม่มีทางชะงอก ก็สำหรับเธอ การนอนนี่สำคัญกว่าความสะอาดของร่างกายนะสิ “ขอบคุณนะที่เตรียมช็อกโกแลตเย็นไว้ให้ แล้วมีข้าวกล่องด้วยปะ? หิวมากกก...”

“ไม่มีอะ เดี่ยวออกไปร้านเฮียโจกัน เพราะฉันก็ทำงานเพลิน ยังไม่ได้กินอะไรเหมือนกัน” กณทิมาเอ่ยซื้อร้านอาหารข้างทางที่ตั้งอยู่ถัดจากบริษัทไปเพียงสิบกว่าเมตร เป็นร้านอาหารตามสั่งกับข้าวราดแกง พวกเธอนั้นเป็นลูกค้าประจำ สนทนากับลุงเจ้าของร้านเป็นอย่างดี

“รัก-ยม!”

ยังไม่ทันที่สองสาวจะได้ขยับตัว เสียงเรียกจากเหนือหัวก็ดังขึ้น เจ้านายสาวโผล่หน้าออกมาจากห้องทำงานพลางกวักมือเรียกทั้งคู่ให้ขึ้นไปหา อริสาและกณทิมาหันกลับมามองหน้ากัน แล้วก็ถอนหายใจ ข้าวเที่ยงคงต้องรอรวยยอดตอนมือเย็นทีเดียวแล้วละ

“ญี่ปุ่น! ไปถ่ายแฟชั่นถึงญี่ปุ่นเลยเหอะคะ!” อริสาที่เคี้ยวขนมที่แหวะหยิบออกมาจากห้องครัวหลังออฟฟิศตาวาวขึ้นมาทันทีที่ได้ยินว่าจะได้ไปทำงานต่างประเทศ หลังจากนั้นก็กรีดร้องลั่นอย่างดีใจ สมทบอาการตื่นเต้นด้วยเพื่อนสนิทเธออีกคนที่นั่งเก้าอี้ติดกัน จนโมหนากับต้องปรายสายตาดูๆ มองให้พวกเธอสองคนสงบลง “สรุปขวัญได้ทำโปรเจกต์นี้จริงๆ ไช้ไหมคะ”

กัณหาพิกายี่ห่อไส้โรน่านะ มันคงจะตาย ดังทั่วโลกเลยด้วย งานสินค้าแบรนด์ดังแบบนี้ไม่ได้มีมาถึงมือง่ายๆ นะ จะไม่ให้ตื่นเต้นได้

ยังล่ะ! ได้มีโอกาสแสดงฝีมือในโปรเจกต์ของแบรนด์นาฬิกาชื่อดัง
ไม่พอ ยังได้ไปญี่ปุ่นแบบฟรีๆ อีกนี่สิ

โอ้ย จะมีอะไรดีไปกว่านี้อีก!

โมนาพยักหน้า “ทางลูกค้าเขาเจาะจงมาเลยละ ว่าจะต้องเป็น
เธอ”

ได้ยินเจ้านายบอกแบบนี้แล้ว อริสาก็รู้สึกหัวใจพองโตขึ้นมา
ทันที เจาะจงว่าต้องเป็นเธอแบบนี้ แปลว่าลูกค้าต้องชอบสไตล์งาน
ของเธอมากสินะ มันน่าปลื้มใจจริงๆ

“แล้วจะเอาใครในทีมไปเป็นผู้ช่วยบ้าง ให้แค่อีกสองคนเท่านั้น
นะยะ ไม่ใช่ชนโขงกันไปหมดกลุ่ม” โมนาถามลูกน้องสาวที่นั่งยิ้ม
หน้าแบน...เจ้าพวกนี้ แค่ได้ยินว่าจะได้ไปทำงานต่างประเทศก็ดีใจจน
หน้าบาน ลืมถามรายละเอียดงานอื่นๆ ไปเสียอย่างนั้น

“ถ้าแค่สองคน...นั่นก็คงเป็นด้ากับบอลละ” อริสาพูดถึงเพื่อน
ร่วมงานอีกสองคนที่ถือเป็นเพื่อนสนิทของพวกเธอทั้งคู่ คือกิตาร์ หรือ
ชยุตร์ และบอล หรืออิทธิฤทธิ์ ซึ่งสองคนนี้ก็ตัวติดกันหนีบพอๆ กับเธอ
และกัณทิมา ด้วยนิสัยใจคอคล้ายกันทำให้สี่คนนี้เป็นแก๊งที่จะให้ไป
ขึ้นเขาลงเหวด้วยกันก็ได้หมด

ชยุตร์นั้น นอกจากจะเป็นเพื่อนร่วมงานแล้ว ยังรู้จักกันกับเธอ
และกัณทิมามาตั้งแต่สมัยเด็กๆ เพราะเป็นเพื่อนบ้านกัน อีกทั้งเขายัง
เป็นเพื่อนสนิทของอิทธิพัฒน์ พี่ชายของกัณทิมา สมัยเรียนชั้นประถม
จึงสนิทสนมกับสาวหมวยมากกว่าเธออยู่สักหน่อย พอโตขึ้นก็แยกย้าย
กันไปเรียนคนละที่ แล้วไม่ได้ติดต่อกันอีกจนกระทั่งมาเจอกันที่บริษัท
นี้โดยบังเอิญ

ส่วนอิทธิฤทธิ์ก็เป็นเด็กหนุ่มบ้านรวยที่จบปริญญาตรีจากเมือง
นอกมา เข้ามาทำงานในตำแหน่งธรรมดาๆ เพราะใจรัก เนื่องจาก
ไม่ได้ขาดเงินทอง จึงไม่เคยสนใจว่าตัวเองจะทำงานตำแหน่ง

เล็กหรือใหญ่

สองหนุ่มทำงานด้านศิลป์ ตั้งแต่ทำพรีอ็อป ทำฉาก วังหาของ จัดไฟสตูดิโอ และอีกหลากหลายอย่างแล้วแต่จะโดนใช้งาน

“แผ่รักยมกับแผ่นรอกออกผจญภัยสินะงานนี้” โมนายัมอย่าง คาคเดาได้ตั้งแต่แรกว่าอริสาคงจะเลือกสองหนุ่มที่เธอตั้งฉายาว่า ‘แผ่นรอก’ เพราะทั้งคู่นั้นมีความสามารถในการกวนอวัยวะเบื้องล่างของทุกคนรอบตัวได้อย่างน่าทึ่ง ไม่เว้นแม้กระทั่งเจ้านายอย่างเธอ

“แล้วนางแบบนายแบบเป็นใครหรือคะ”

ได้ยินคำถามเพื่อน กัณทิมาส่งกระดาษรายละเอียดที่เธอเก็บไว้ในสมุดจดให้แก่เพื่อนสาว ซึ่งทันทีที่อริสาเห็นรูปนายแบบก็อมยิ้ม หันขวับไปมองสาวหมวยที่ถลึงตาบอกเป็นนัยว่าให้เงียบซะ

“ฉันมีงานต้องทำ รายละเอียดอย่างอื่นให้ลูกไก่อธิบายให้ฟังละ กันนะ เพราะเมื่อเช้าก็อยู่ในห้องประชุม พวกเธอวางแผนการทำงานเสร็จแล้วส่งมาให้ฉันดูด้วย ให้เวลา 36 ชั่วโมง” แล้วเจ้านายสาวก็โบกมือเป็นเชิงไล่ให้พวกเธอเดินออกจากห้องไป ซึ่งพอก้าวขาพ้นขอบประตูห้องทำงานเจ้านายแล้ว อริสาก็หัวเราะเสียงต่ำพลางส่งสายตาล้อเลียน

“ແหมງ ຄູສົງວ່າ ເຈົ້າຖືກຫຼວງສອງເດັ່ງ ນອກຈາກຈະໄດ້ໄປປະເທດໃນຝັນແລ້ວ ຍັງໄດ້ໄປກັບໝູ່ໃນຝັນອີກຕ່າງຫາກ”

“หุบปากนะ ไอ้ขวัญ” กัณทิมาเอ่ยเสียงดุ เธอคิดไว้แล้วว่าทันทีที่เพื่อนชี้เห็นรูปนายแบบ จะต้องล้อเธอแน่ๆ

เสียงเข้มๆ ของสาวหมวยไม่ได้ทำให้อริสาสะทกสะท้านหรือกลัวแต่อย่างใด เธอยังคงลอยหน้าลอยตาพูดต่อด้วยน้ำเสียงล้อเลียน “ตอนทำงานอย่าตื่นเต้นจนเป็นลมละ เพราะมันคงต้องมีเซตภาพที่ถอดเสื้อโชว์หุ่นแน่นนอน เอ...เดี๋ยวฉันให้เขาถอดทั้งบนทั้งล่างเลยดีไหม แก แกจะได้เห็นเต็มๆ ตาไงล่ะ”

“ไอ้ขวัญ!”

อริสาหัวเราะลั่น...ก๊นัยแบบในครั้งนี้นะ คือ คุณตุลย์ ไตรรัตน์-
พงศ์ นายแบบชื่อดังที่คว่ำรางวัลหนุ่มโสดชนผืนของนิตยสารชื่อดัง
ในเมืองไทยมาสี่ปีซ้อน เป็นหนุ่มหล่อที่เพื่อนสาวหน้าหมวยชื่นชอบ
ขนาดหนัก ถึงขั้นซื้อนิตยสารทุกเล่มที่เขาถ่ายแบบลง ตัดรูปเขาเก็บไว้
อีก แล้วนอกจากนี้ยังเป็น ‘หนุ่มในอดีต’ ของเพื่อนเธออีกด้วย

สิ่งหนึ่งที่คนอื่นๆ ไม่รู้นั่นคือ นายแบบคนนี้...ตุลย์...เคยเป็นเด็ก
หนุ่มที่แฉะเวียนมาหาพี่ชายของกัณทิมาบ่อยๆ สมัยที่กัณทิมาอยู่ชั้น
มัธยม และทุกครั้งหลังจากที่เพื่อนพี่ชายคนนี้มาบ้าน วันรุ่งขึ้นเธอก็จะ
ได้ยินเพื่อนเธอเล่าถึงคนคนนี้ให้ฟังไม่หยุดด้วยรอยยิ้ม ตัวเธอมีโอกา
สได้เห็นหน้าตาเพื่อนพี่ชายที่สาวหมวยปลื้มนักหนาอยู่บ้าง เวลาที่มา
ทำรายงานที่บ้านของกัณทิมา

ความปลื้มสมัยเด็กนั้นไม่ได้หดหายไปเลยเมื่อเธอโตขึ้น แม้ว่า
อีกฝ่ายจะไปเรียนต่อต่างประเทศ หายไปเป็นสิบปี อริสาก็ยังเห็นสาว
หมวยตามข่าวคราวเพื่อนเก่าของพี่ชายคนนี้อยู่เสมอผ่านทางโซเชียล
เน็ตเวิร์ก หรือจะเรียกว่าแอบส่องความเป็นไปเสียๆ ก็ไม่ผิดนัก แม้
กระทั่งตอนที่เธอเสียพี่ชายไปเพราะอุบัติเหตุ เธอก็พยายามหาทาง
ส่งข่าวให้เขารับรู้ แต่ก็ไม่เคยได้รับการตอบกลับ

จนอีกฝ่ายเรียนจบปริญญาโท กลับมาเมืองไทยแล้วย้ายสาขา
อาชีพจากวิศวกรไปเป็นนายแบบชื่อดัง กัณทิมาก็ผันตัวเองเป็นแฟน-
คลับคอยตามผลงานเขาตลอด ในตอนแรกตัวอริสาเองนั้นจำชายหนุ่ม
คนนี้ได้ไม่หวั่น นึกว่าเพื่อนเธอแค่กรี๊ดกร๊าดหนุ่มหล่อตามปกติ ถ้า
ไม่ใช่เพราะสาวหมวยหลุดปากเล่าให้ฟังว่านี่คือเพื่อนพี่ชายคนนั้น
ในอดีต

“เออ จำไว้นะ ถึงที่แกมีเรื่องให้เขินบ้าง ฉันจะล้อให้แกมุด
แผ่นดินหนีเลย” กัณทิมาแบ่ปาก ยื่นมือไปปลักหัวเพื่อนกลบเกลื่อน

ความเขินไว้ที่มาจากตัวเอง

“นี่อะไร แค่ไต่ยืนซื้อก็หน้าแดงแล้วเหรออ ตายแล้วยายลูกไก่อ๊ะ...” อริสามองเพื่อนสาวที่หน้าแดงระเรื่อขณะเดินลงมานั่งที่โต๊ะทำงานของตนเอง ก้นทิมานั้นทำเป็นจืดของหนุ่มนี้เพื่อกลบอาการใจเต้นของตัวเอง แต่พอจะสงบ เพื่อนก็ยังคำถามแทงใจมาอีก “แกว่าเขาจะ...จำกันได้ปะ”

ไต่ยืนแล้วสาวหวิวก็ชะงัก หันไปมองเพื่อนที่นั่งเอาแขนเท้าไต่ะอยู่ สมมอญก็ไปถึงอดีตเมื่อนานมาแล้ว อดีตที่เธอยังคงจำได้ชัดเจน... ดวงตาเบื้องหลังกรอบแว่นดูจะหม่นแสงลงเล็กน้อย “...จำไม่ได้หรอกมั้ง ผ่านมานานขนาดนี้ ใครจะไปจำได้กัน”

“แต่แกก็ยังจำได้นี้ เขาอาจจะจำกันได้เหมือนกันก็ได้”

“คนอย่างฉันมีอะไรน่าจำกัน”

“โอ้ อย่าดรามานะ” อริสาทำหน้าสงสารเพื่อนทันทีที่ไต่ยืนน้ำเสียงอ่อนๆ นั้นราวกับกำลังน้อยใจ “แกนะมีอะไรน่าจำตั้งเยอะนะ ตั้งแต่ความพุดมาก ความเพ้อเจ้อ ความซุ่มซ่าม แล้วก็...”

“ไต่บ้า!” ก้นทิมาคำว่าปึกโปสต์-อิตบนไต่ะเขวี้ยงใส่เพื่อน “ช่างมันเถอะ กลับมาเรื่องงานดีกว่า”

อริสายกมือห้ามคนที่เตรียมจะหยิบแฟ้มเอกสารขึ้นมาทางบนไต่ะ “ยังกลับไปเรื่องงานไม่ได้ เพราะว่า...”

“ยายขวัญ ฉันบอกว่าช่างมันเถอะไง แกจะพุดถึงเรื่องนี้อีกนานแค่ไหน”

“ฉันจะบอกว่า...”

“จะบอกอะไรฉันก็ไม่อยากฟัง ถึงเวลาทำงานฉันก็จะทำงาน เขาจะเคยเป็นใครยังงั้น มันก็ไม่มีผลอะไรหรอก”

“ไม่ ที่ฉันจะพุดคือ...”

“ฉันไม่ได้คาดหวังว่าเขาจะจำฉันได้อยู่แล้ว เพราะงั้นแกอย่าพุด

ถึงเรื่องนี้อีก...”

“โวย! ใจลูกไก่!” อริสาโวยขึ้นมาอย่างเหลืออด เมื่อเห็นว่าเพื่อน ขัดคำพูดเธอไม่เลิกเสียที “ฉันไม่ได้จะพูดเรื่องแก ฉันไม่สนใจจะพูด แล้วด้วย แต่ฉันจะบอกว่า ฉันหิว! หิวมาก! ดังนั้นฉันจะยังไม่คุยงาน กับแกตอนนี้ เพราะฉันจะไปกินข้าว ถ้าแกหิวก็ไปด้วยกัน แต่ถ้าแกยังไม่อยากจะทำอะไรต่อก็ตามสบาย เข้าใจนะ”

สาวหมวยอาจจะมัวแต่คิดถึงหนุ่มจนลืมหิว แต่เธอไม่ลืม มีแต่ จะหิวหนักขึ้นเรื่อยๆ ด้วยซ้ำ และกระเพาะของเธอก็ประท้วงอย่างหนัก ด้วยการปล่อยน้ำย่อยออกมาเสียจนแทบท้องไปหมด อริสาคว้าโทรศัพท์ มือถือกับธนบัตรสามสี่ใบจากเป้เนาๆ ของเธอมาyardใส่กระเป๋ากางเกง จากนั้นก็เดินฉับๆ ตรงไปยังประตูออฟฟิศ

ก้นขีมาที่โดนโวยใส่ทำตามบริบๆ ก่อนจะยกมือขึ้นกุมขมับ สรุปล แล้วก็มีแต่เธอนั่นละที่วนเวียนพูดถึงเรื่องนั้น คิดถึงมันแล้วก็หนักใจ เสียจนต้องถอนหายใจยาวๆ

เอานะ ใช่ว่าจะเจอเขาในวันสองวันนี้เสียหน่อย กว่าที่จะถึง วันทำงานก็อีกตั้งสองสัปดาห์

ก่อนจะถึงตอนนั้น เธอคงจะต้องรีบสร้างภูมิคุ้มกันตัวเองไม่ให้ ใจเต้นแรงตอนเจอหน้าอีกฝ่ายให้ได้

3

ห้องฟ้าช่างนอกสำนักงานเปลี่ยนเป็นสีส้มเข้มตอนกัณทิมา กำลังสรุปเอกสารของวันนี้ หลังจากที่ตามเพื่อนสาวผู้หิวโหยไปกิน ข้าวราดแกงข้างบริษัท พวกเธอก็กลับมานั่งคุยงานกันต่อ พอถึงเวลา เลิกงาน แม่อาร์ตไต่ฯ ที่ใจรักการถ่ายรูปลิงชีพก็รีบเผ่นไปซื้ออุปกรณ์ กล้องอะไรสักอย่างทันที ทั้งให้เธอนั่งจัดทำเอกสารอยู่คนเดียว กัณทิมา ก้มหน้าก้มตาดูเอกสารอย่างไม่มีท่าทีว่าจะกลับบ้าน จนแม่บ้านประจำ บริษัทต้องเข้ามาบอก

“คุณลูกไก่คะ บ้าจะปิดห้องแล้วนะคะ”

กัณทิมาเงยหน้าขึ้นจากงาน ใช้มือดันแว่นให้เข้าที่แล้วถาม อย่างตกใจเมื่อพบว่าห้องฟ้าช่างนอกมีดลงเสียแล้ว “โ๊ะ! นี่ก็โมงแล้ว ค่ะ”

“ทুমหนึ่งแล้วค่ะ” แม่บ้านตอบขณะพาร่างอ้วนท้วมของเธอไป ปิดไฟตามจุดต่างๆ

“ตายละ นั่งดูเอกสารจนลืมเวลาไปเลย...” สาวหมวยบนพื้พำ กับตัวเองเบาๆ ก่อนละจากงานตรงหน้าแล้วลงมือเก็บของเข้ากระเป๋ ด้วยความรวดเร็ว เมื่อเก็บเสร็จก็หันกลับมาเอาเอกสารที่ทำค้างไว้ ยัด ใส่แฟ้มงานขนาด A2 และหนีบของเอกสารสีน้ำตาลของใหญ่สามของ

ไว้ได้รักแล้ว

“ไ้ไปก่อนนะคะป้า สวัสดิ์ค่ะ” หญิงสาวยกมือขึ้นไหว้ลาก่อน จะเร่งฝีเท้าไปลานจอดรถด้านหลังตัวตึก โยนของทุกอย่างที่ถือมาใส่ รถมินิคูเปอร์คันเล็กของเธออย่างลวกๆ พอเรียบร้อยก็ขับออกจาก บริษัท สาวหมวยก้มมองเวลาบนหน้าปัดรถขณะเดินทางไปยังห้างสรรพสินค้าชื่อดังใจกลางกรุง โชคดีที่รถไม่ติดจึงมาถึงภายในเวลาอันรวดเร็ว แต่มาเสียเวลาตอนวนหาที่จอดรถแทน เมื่อได้ที่จอดเรียบร้อยก็เหลือเวลาอีกราวๆ สองชั่วโมงก่อนที่จะถึงห้างจะปิด

กัณทิมาเดินเข้าประตูห้างมาก็เจอลานกิจกรรมที่ตอนนี
มีงานเปิดตัวรถรุ่นใหม่ ลานกว้างนี้เปิดให้มองเห็นได้จากทุกชั้นของ ห้างสรรพสินค้า ทำให้ผู้คน que เดินเล่นอยู่ชั้นด้านบนสามารถมองลงมา เห็นรถคันงามได้ทุกคัน

ภายในบริเวณงานมีคนที่ได้รับเชิญมาอยู่ไม่มากนัก แต่ที่น่า ตกใจคือบรรดาสาวน้อยสาวใหญ่ที่มากันอย่างล้นหลาม ทว่าถูกกันให้อยู่บริเวณภายนอกงาน แต่ละคนนั้นส่งเสียงกรี๊ดกร๊าดพร้อมยกป้ายไฟหลากสีที่เขียนเป็นชื่อของผู้ชายผู้ซึ่งกำลังเดินขึ้นเวทีมาหาพิธีกรสาวสวยที่ยืนอยู่ตรงกลาง

“ก็รู้กันอยู่นะคะ ไม่ว่าใครในเมืองไทยที่บอกว่ากำลังมาแรง แต่ ก็ไม่มีทางแรงเท่าผู้ชายคนนี้จะ...คุณตุลย์ ไตรรัตน์พงษ์!” เมื่อพิธีกรพูดจบ เสียงปรบมือและเสียงกรี๊ดจากบรรดาแฟนคลับก็ดังขึ้นลั่นฮอลล์ต้อนรับชายหนุ่มหน้าตาหล่อเหลา โครงหน้าเข้มรับกับผมสีน้ำตาลที่ถูกเซตเป็นทรงเซอร์ๆ ตามเทรนด์ ดวงตาสีดำสนิทเหมือนทะเลตอนกลางคืน จมูกโด่งเป็นสัน ริมฝีปากบางไม่มีรอยยิ้ม เขายกมือโบกให้ แก่บรรดาแฟนคลับเล็กน้อยขณะเดินมานั่งบนเก้าอี้ทรงสูงที่ทีมงานยกมาไว้ให้ตรงกลางเวที กระชับเสื้อแจ็คเก็ตสีเข้มให้เข้าที่ จากนั้นก็

รับไม้ที่พิธีกรสาวส่งให้มาถือไว้

กัณทิมาชะงักสัปดาห์ไปตั้งแต่ที่ได้ยินชื่อคุณหนูนั่นแล้ว เธอหันหน้าไปมองบริเวณเวทีอย่างช้าๆ

วันนี้ชื่อเขามาวนเวียนในสมองเธอตั้งแต่เที่ยง ตอนนี้นำให้เห็นเป็นตัวเป็นตนเลย ดูเหมือนว่าพอจะได้ร่วมงานกันในอนาคตอันใกล้นี้ โชคชะตาก็เลยให้เธอเจอเขาก่อนหน้าเพื่อลองใจดูสินะ...

เขาดูไม่เหมือนเดิมเล็กน้อย แต่ก็ยังมีเค้าหน้าสมัยก่อนอยู่ละนะ

“สวัสดิ์ครับ สวัสดิ์ทุกๆ คนที่มานงานนี้ด้วยครับ” เพียงแค่ชายหนุ่มพูดจบประโยคก็มีเสียงกรีดตามมามีกระลอก

เสียงก็ไม่เหมือนเดิม มันหุ่มกว่าเก่ามาก

“แหม นี่ถ้าไม่บอกว่าเราอยู่ในงานเปิดตัวรถรุ่นใหม่ล่าสุดที่มีคุณตุลย์เป็นนายแบบให้ละก็ เซอร์รี่จะคิดว่าตัวเองอยู่ในคอนเสิร์ตนะคะ” พิธีกรพูดติดตลก แต่ดูคนข้างตัวเธอจะไม่สนุกไปด้วย เพราะเขาดีหน้าหนึ่งจนพิธีกรไม่กล้าเล่นมุกต่อ

...แต่นิสัยบางอย่างก็น่าจะยังเหมือนเดิมมัง

มองเขาแล้วกัณทิมาก็ส่ายหน้ากับตัวเอง เดินเลี้ยวคนหุ่มมากเข้าร้านหนังสือใกล้ๆ ซึ่งจากในร้านก็ยังสามารถมองเห็นกระจกเห็นสิ่งที่เกิดขึ้นบนเวทีได้อยู่ กัณทิมาองการสัมภาษณ์ไปสลับกับดูหนังสือบนชั้นวางไปด้วย สักพักเสียงข้อความเข้าก็ดังขึ้น ก้มลงหยิบโทรศัพท์ขึ้นมาดูก็พบว่ามาจากเพื่อนสนิทของเธอ เป็นรูปมือข้างซ้ายกับเลนส์กล้องขนาดพอดีมือ แต่ราคาออกจะเกินมือไปอยู่บ้าง กับข้อความของเจ้าหล่อน

Arisa : ลูกชายคนใหม่ หล่อไหมแก

กัณทิมาเกือบหลุดคำ พยายามหาคำว่า ‘หล่อ’ ในรูปนั้นแล้วใช้มือข้างเดียวพิมพ์ตอบกลับไป เพราะอีกข้างกำลังถือนิตยสารท่องเที่ยว

ซึ่งหน้าปกเป็นภาพที่อริสาเป็นคนถ่าย ภาพนี้เป็นงานจากโปรเจกต์เมื่อสองเดือนก่อนที่อริสาไปเป็นช่างภาพนอกสถานที่ ไปทำงานถ่ายภาพให้คอลัมน์ส่งเสริมการท่องเที่ยวในนิตยสารเล่มนี้ ทว่ารูปภาพที่อริสาถ่ายมานั้นกลับถูกใจบรรณาธิการหนังสือมากจนเขาเลือกมาใช้เป็นภาพปก

หลังจากนั้นก็ในช่วง ‘งานเช้า’ อริสาเต็มๆ ด้วยนิตยสารอีกหลายเจ้าที่ต้องการให้เธอไปถ่ายภาพให้ และนั่นส่งผลให้เพื่อนที่แสนดีอย่างเธอ ‘งานเช้า’ เช่นกัน

ก็แม่คุณเล่นรับงานมันทุกอย่าง จนตัวเองทำงานไม่ทัน สุดท้ายก็ต้องโยนงานส่วนหนึ่งมาให้เธอช่วยทำ...ดิฉันที่เธอใช้โฟโตชอปได้เป็นอย่างดี ไม่งั้นก็ไม่รู้จะช่วยอะไรเพื่อนได้ เพราะงานมันมีแต่การปรับแต่งรูป

กัณทิมาใช้เวลาอยู่พักหนึ่งกว่าจะพิมพ์ข้อความจบ การพิมพ์ด้วยมือข้างเดียวมันยากสำหรับเธอจริงๆ

kkkookkaiiii : ค่ะคุณแม่ หล่อมากกกกเบยค่ะ

kkkookkaiiii : อย่าลืมนำรูปที่ทำเสร็จแล้วมาให้ด้วยนะ จะได้พรีนต์ไปให้เจ้าโมนาเลือก

Arisa : ส่งพรุ่งนี้ได้มะ

kkkookkaiiii : ไม่ได้ย่ะ

Arisa : พลีสสส

kkkookkaiiii : ม่ายยย

Arisa : ใ้ใจร้าย

Arisa : ใจร้ายๆ

kkkookkaii : เจ้าโมนาใจร้ายกว่าฉันเยอะ รีบๆ ทำงานได้แล้ว อย่าทำตัวศิลปินให้มันมากนัก

Arisa : เซอะ ขอแค่นี้ก็ไม่ได้

Arisa : ไม่คุยด้วยแล้ว งอน!

หลังจากนั้นอีกฝ่ายก็รวสติกเกอร์หน้าบึ้งมาเป็นสิบตัว กณทิมา สายหน้าขำๆ เพื่อนเธอเป็นคนที่ถ้าไม่มีอารมณ์ก็จะไม่แะต้องงานเลย เจ้าหล่อนจะไปเดินเล่นนั่งเล่น รอจนกว่าความติสต์เข้าสิงร่างนั้นละ ถึงจะกลับมานั่งทำงานด้วยความเร็วระดับจรวด เพราะเสียเวลาบิลด์อารมณ์ไปเยอะ

หญิงสาวเก็บโทรศัพท์มือถือลงกระเป๋าตามเดิม แล้วหยิบนิตยสารแต่งบ้านกับนิตยสารแฟชั่นอีกสองเล่มซึ่งมีผลงานของบริษัทเธออยู่ขึ้นมาด้วย ความจริงส่วนใหญ่บริษัทจะได้นิตยสารพวกนี้อยู่แล้ว แต่บางครั้งก็ชอบมาร้านหนังสือเพื่อตรวจความนิยมของคนซื้อเช่นกัน เช่นเมื่อครูเธอเห็นคู่หนุ่มสาวหยิบนิตยสารนำเที่ยวเหมือนที่เธอหยิบมาไปหนึ่งเล่ม นั่นก็ทำให้เธอยิ้มแถมปริแล้ว

กณทิมากำลังจะเดินไปจ่ายเงิน แต่สายตาดันหันไปเห็นหน้าปกนิตยสารรถเล่มหนึ่ง บนปกนั้นเป็นรถรุ่นใหม่ที่กำลังจัดงานเปิดตัวกันอยู่บนลานกว้างนั้น นายแบบคนเดียวกับที่กำลังถูกสัมภาษณ์อยู่ มีข่าวว่าเป็นเพราะเขาเป็นฟรีเซนต์เตอร์ จึงทำให้รถรุ่นนี้ดังภายในชั่วข้ามคืนหลังจากที่มีการเปิดตัว

เหลือเล่มเดียวซะด้วย...

แต่...คิดเหรวว่าจะได้เงินจากกระเป๋า กณทิมา เฮอะ!...

สาวแว่นเงยหน้ามองไปที่นายแบบบนเวทีอีกครั้งอย่างหมั่นไส้ในความพอบพิวลาของอีกฝ่าย ก่อนจะเดินเบ้าปากไปจ่ายเงินค่าหนังสือที่เคาน์เตอร์ ในขณะที่พนักงานกำลังตรวจเช็คหนังสือ หญิงสาววัยรุ่นสองคนเดินผ่านข้างหลังเธอ บทสนทนาแม้ไม่ดังมาก แต่เธอกลับได้ยินชัดเจน

“ต้องไปตรหนังสือเรียนไซ้ใหม่” คนตัวเล็กหน้าตาน่ารักเอ่ยถามเพื่อนตัวสูงข้างตัว

“ใช่ แล้วเธอจะไปไหนขายหรือเปล่า” เด็กสาวที่ตัวสูงกว่ามาก ก้มหน้าลงมาตอบ

“ไปสิ แต่ก่อนไป ขอซื้อนิตยสารรถที่พี่ตุลย์ถ่ายแบบลงหน่อยนะ ได้ข่าวจากเพื่อนอีกคนว่ามันเพิ่งหยิบเล่มก่อนสุดท้ายไปเมื่อกี้เอง”

“ฉันก็รีบเลยดีกว่า เดียวจะโดนคนอื่นชิงตัดหน้าไปก่อน”

“...เอ?”

“เออะอะไร”

“นิตยสารเล่มที่ฉันบอกนะ มันหมดแล้ว” บริเวณชั้นที่เป็นที่วางนิตยสารฉบับนั้น บัดนี้กลายเป็นพื้นที่ว่างเปล่าที่ถูกล้อมด้วยนิตยสารเล่มอื่นๆ แทน

“โธ่เอ๊ย...มีคนสอยเล่มสุดท้ายตัดหน้าไปแล้ว!”

ซื้อมาจนได้

หนังสือที่กำลังตกเป็นประเด็นของเด็กนักเรียนสองคนที่ร้านหนังสือนั้นตกอยู่ในกำมือของกันทิมาเป็นที่เรียบร้อยแล้ว เธอออกมาจากร้านหนังสือเป็นช่วงเวลาพอดีกับการสัมภาษณ์บนเวทีจบลง และตรงกับเวลาถ่ายรูปกับแฟนคลับ หน้าตาของชายหนุ่มดูเหนื่อยเล็กน้อย เขามีความเป็นมืออาชีพมากพอที่จะปิดเรื่องนี้หน้ากล้องถ่ายรูปได้ แต่ไม่ใช่กับคนที่ทำงานมาทางด้านนี้อย่างเธอ

หรือจะบอกว่าคนที่ตามข่าวคราวของเขาเจี๊ยบๆ อยู่ตลอดอย่างเธอ รู้ตารางงานแต่ละวันของเขาก็ได้เหมือนกัน

หญิงสาวไม่ยากยอมรับกับตัวเองว่าที่มาห้างสรรพสินค้าวันนี้ เพราะรู้ว่าอีกฝ่ายจะมาออกงาน เธอพริบปากกับตัวเองว่าที่มาเพราะต้องการจะมาซื้อนิตยสารต่างหาก ไม่ใช่เพราะชายหนุ่มที่โดนสาวๆ ห้อมล้อมอยู่ตรงหน้านั้นแน่แท้!

กันทิมายืนฟังเสาชานาใหญ่ในบริเวณนั้น สายตาก็มองไปยัง

กลุ่มแฟนคลับที่ผลิตกันถ่ายรูปกับ ‘พีตูลย์’ ไม่ขาดสาย และเพราะมองอีกฝ่ายอยู่ตลอดเวลาทำให้เธอสังเกตเห็นว่าสายตาของตุลย์นั้นเบนมาบริเวณที่เธอยืนอยู่บ่อยมาก แต่อาจจะเป็นเพราะจุดที่เธอยืนอยู่เป็นส่วนควบคุมเรื่องแสงสีเสียง ดังนั้นที่เขาหันมาบ่อยๆ คงเพราะแสงไฟหรือไม่ก็คอยมองคิวจากทีมงานแถวนี้ เธอจึงไม่ได้คิดอะไรมากกับสายตานั่น

โ๊ะะ เขามองมาทางนี้อีกแล้ว

กัณทิมาหันซ้ายหันขวาดูว่าเขากำลังมองใครอยู่ ก็เห็นว่าคนควบคุมคิวงานกำลังหันไปคุยกับเจ้าหน้าที่อีกคน คนคุมเสียงก้มลงดูหน้าจอในมือ ส่วนคนคุมไฟก็นั่งกดโทรศัพท์มือถือเล่นเกม สรุปคือไม่มีใครสนทนาทางสายตากับเขาเลยสักคน

ถ้าอย่างนั้นเขามองมาทำไม

หญิงสาวยิ้มนง พอหันหน้ากลับไปก็สบกับสายตามคู่นั้นอีกครั้งหนึ่ง

เขา...มองมาที่เธอเหรอ

อีกฝ่ายชักจะมองมาที่เธอนานจนเธอเริ่มทำตัวไม่ถูก แม้ในใจจะเริ่มลน แต่ยังคงประสานสายตากับชายหนุ่มอยู่

...หรือว่าเขาจะจำเธอได้

ไม่หรือนะยายลูกไก่ เขาจะจำเธอได้ยังไงกัน

คิดอย่างมีความหวังแล้วจิตใต้สำนึกก็รีบแย้งขึ้นมาดับความหวังนั้นทันที ระหว่างที่กำลังเถียงกับตัวเองอยู่นั้น นายแบบหนุ่มก็เบนสายตาไปทางอื่น เธอจึงล้มเลิกความคิดที่ว่าอีกฝ่ายจำเธอได้ทั้งไปก่อนจะพาตัวเองออกมาจากตรงนั้น และเพราะกัณทิมาเดินหันหลังออกไป ทำให้ไม่รู้ว่ชายหนุ่มนั้นหันกลับมามองหาเธอ...และมองตามเธอไปจนลับมุมทางเดิน

“ไอ้ขวัญ ตื่นๆ”

กัณทิมาทั้งส่งเสียงทั้งเขย่าวางเพื่อนที่นอนหลับหลับคาโต๊ะทำงาน ใช้เวลาเป็นนาทีกว่าที่อริสาจะมีปฏิกิริยาตอบสนอง หญิงสาวยกมือขึ้นลูบหน้า สางผมที่ยุ่งเหยิงของตน ก่อนจะหันไปหาคนเรียกด้วยเสียงยานคาง

“เรียกทามมายยย...”

“แกนี่หลับลึกมากจริงๆ ปลุกตั้งเป็นนาทีกว่าจะตื่น”

“ก็มันง่วง เมื่อคืนก็ไม่ได้นอน” ว่าแล้วเธอก็เปิดปากหาจนน้ำตาซึมที่หางตา ก้มลงคู้หากระป๋องสเปรย์น้ำแร่ในกระเป๋าเป้ตัวเอง ขึ้นมาฉีดพรมทั่วใบหน้าเพื่อให้สดชื่นขึ้นและหายง่วงเสียหน่อย ก่อนจะเผื่อแผ่ไปยังสาวหมวยที่ยืนอยู่ข้างโต๊ะทำงานด้วย

“นี่แกเขียนงานเสร็จแล้วหรือ” กัณทิมาก็มองกระดาษปึกหนาที่คงจะเป็นเหตุผลที่เพื่อนสาวอดหลับอดนอน หยิบขึ้นมาเปิดดูอย่างสนใจ ในนั้นมีตั้งแต่ภาพวาดจากดินสอ ที่ดูจะออกไปทางละเลงอย่างยุ่งเหยิงมากกว่า ตามด้วยเรเฟอเรนซ์เสื้อผ้าเครื่องแต่งกาย ภาพสถานที่ ปิดท้ายด้วยภาพนาฬิกาสิบเรือน

“ใช่ สงสัยจะตื่นเต้นที่ได้งานนี้มาก สมอเล่นไม่หยุด เมื่อคืนนั่งทำยาว รู้ตัวอีกทีก็พระอาทิตย์ขึ้นแล้ว”

“ตลาดคนเดิน ป้าไผ่ ทะเลสาบ สวนญี่ปุ่น แล้วก็มิลาหิมะด้วย!” สาวหมวยตาโตเมื่อเห็นภาพสถานที่ที่เพื่อนสาวเลือกไว้ ดูๆ แล้วคงต้องย้ายเมืองสองสามรอบแน่ๆ ซึ่งก็แปลว่าเธอจะได้เที่ยวตั้งหลายเมืองนะสิ!

“ยังไม่รู้เหมือนกันว่าจะได้อย่างที่ต้องการไหม ไม่รู้ว่าแต่ละที่อยู่ตรงไหนของญี่ปุ่นบ้าง” อริสาทำคางอย่างครุ่นคิด “เดี๋ยวลองปรึกษากับบริษัททัวร์ดูว่าจะจัดผังการเดินทางที่ผ่านสถานที่พวกนี้ได้ไหม”

“ฉันว่าแน่ๆ เลยก็ทีี่เกี่ยวโต เพราะมีตลาดแน่ๆ มีป่าไผ่กับสวน
ญี่ปุ่นแน่ๆ”

“แกว่าแน่ๆ เพราะแกอยากไปเองนะสิ รู้ทันหรอก”

“อย่ามาทำเหมือนตัวเองไม่อยากจะไป” กัณทิมาเชิดหน้าขึ้น
น้อยๆ

“แล้วที่แกมาปลุกฉันนี้มีธุระอะไร”

“อ้อ ฉันเพิ่งโทร. หาไอ้ต้า บอกเรื่องโพเจกต์นี้ มันก็เลยถาม
ว่า...”

“ว่าจะนัดประชุมวันไหน”

“ว่าจะไปซื้อเสื้อหนาวกันวันไหนต่างหาก”

ได้ยินแล้วอริสาก็ทำหน้าเอือมระอาทันที “ในหัวพวกแกแต่ละ
คนนี้มีแต่เรื่องเที่ยวโซ่ไหม แบ่งสมองมาคิดงานบ้างชียะ”

“ก็ว่าจะแบ่ง แต่ตอนนี้เห็นแกทำเรื่องเรียบร้อยหมดแล้ว ก็คงไม่
จำเป็นต้องแบ่งสมองอีก” เป็นอย่างนั้นจริง เพราะอริสาไม่เพียงแต่
จะทำงานในส่วนของตัวเองที่ต้องเตรียมรายละเอียดงานแล้ว ยังหา
ภาพเรเฟอเรนซ์ที่ปกติดจะต้องช่วยกันทำเสียจนเสร็จสรรพด้วยตัวเอง
แบบนี้ก็ทำให้เธอว่างงานไปโดยปริยาย

“แล้วสองคนนั้นอยู่ไหน”

“รออยู่ที่ห้าง”

“ถามจริง?”

“ใช่ คือพวกมันออกไปดูงานพอดีตอนฉันโทร. ไป ก็เลยจะเดิน
ดูเสื้อผ้าต่อเลย ยังไม่กลับเข้าออฟฟิศ” กัณทิมาตอบ “ก็เลยมาปลุก
แกนี่ไง ตอนนี่พักเที่ยงพอดี แวะออกไปช้อปปิ้งเสื้อหนาวกันเถอะ”

อริسامองกองงานที่วางระเกะระกะบนโต๊ะทำงานตัวเองแวบ
หนึ่ง ก่อนจะยกหน้าไปมองห้องเจ้านายบนชั้นลอยที่ไฟปิดอยู่ บ่งบอก
ได้ว่าเจ้านายสาวสุดโหดนั้นคงจะต้องออกไปดูงานข้างนอกแน่ เธอจึง

ตัดสินใจที่จะทำตามสัญญา ‘แม่วไม่อยู่ หนูร่าเริง’

ว่าแล้วสองสาวก็พร้อมใจกันทิ้งงานตัวเอง มุ่งหน้าไปยังห้างสรรพสินค้าทันที

อริสาไปกับกณทิมาเดินเข้าไปในร้านเสื้อผ้าที่เป็นแบรนด์ของญี่ปุ่นอันเป็นที่นิยมในกลุ่มคนฐานะปานกลางอย่างพวกเธอ ด้วยเสื้อผ้านั้นดูดีในราคาย่อมเยา ทำให้ที่นี้ย่อมเป็นจุดหมายสำหรับพวกเธอในการเลือกซื้อเสื้อกันหนาว เข้าไปในร้านก็พบกับสองหนุ่มเจ้าของฉายา ‘แฝदनรก’ กำลังยืนเลือกกางเกงยืนกันอยู่

“ไหนว่าจะดูแค่เสื้อหนาวไง” อริสาเอ่ยทักก่อน ทั้งสองคนจึงหันมาหาพร้อมส่งยิ้มให้ทันที

“เคยตั้งใจมาซื้ออะไรแล้วได้แค่ของสิ่งนั้นกลับไปด้วยหรอ” คนที่ตอบคือชยุตร์ ชายหนุ่มที่แต่งตัวราวกับหลุดออกมาจากนิตยสาร เสื้อยืดลายทางทับด้วยแจ็คเก็ตหนัง กางเกงขาลีบสีเทาที่มีรอยขาดเต็มขา กางเกง รองเท้าบูตสีแดงเลือดหมู

อริสากวาดสายตามองการแต่งตัวของอีกฝ่าย “ตัวนี้แต่งตัวได้สุดยอดทุกวันเลยนะ”

“ขอบคุณที่ชมซ้ำ แม่นางชุดดำ” ชยุตร์โค้งตัวน้อยๆ ให้แก่อริสา

“ไปดูเสื้อกันก่อนสิ เดี่ยวพี่เลือกกางเกงเสร็จแล้วเดินไปหา” อิทฤทธิเอ่ยขึ้นบ้าง ซึ่งสองสาวก็พยักหน้า ทว่าก่อนจะแยกออกมา กณทิมาก็ส่งสายตาปริบๆ ให้พร้อมเอ่ยด้วยเสียงหวานเจี๊ยบ

“ดูเสื้อแล้วถ้าถูกใจ เสียบอลจะใจป้าออกเงินให้ไหมคะ”

“ออกเงินนะไม่ได้ แต่ให้ออกมะเหงกอะได้” ไม่พูดเปล่า อิทฤทธิยกมือขึ้นเคาะหน้าผากกว้างของสาวหมวยทันที

“โธ้ย ทำร้ายร่างกายกันได้อย่างไรพี่บอล!”

“เธออยากมาไถเงินพี่ก่อนทำไมล่ะ”

“ก็พี่มีเยอะ แบ่งให้น้องๆ ใช้บ้างก็ไม่เห็นเป็นอะไร” กณทิมา ยกมือขึ้นลูบบริเวณที่โดนมะเหงกจากรุ่นพี่ขณะทำปากเบ้ แน่นอนว่า เธอก็แค่หยอกอีกฝ่ายที่เป็นถึงคุณหนูจากตระกูลใหญ่ซึ่งชอบทำตัว ติดดินตรงหน้านี้เล่นๆ ไม่เห็นจะต้องมาประทุษร้ายร่างกายเธอเลย

อริสาเองก็ผสมโรงไปด้วย “นั่นนะสิ บอลมีเงินเยอะแยะ ชื้อเสื้อ หนาวให้น้องสาวสองคนนี่คนละตัวคงไม่ถึงกับชนหน้าแข่งร่วงหรอก”

“คิดผิดที่ชวนเธอสองคนมาซื้อเสื้อผ้าจริงๆ” อิทธิฤทธิ์สายหน้า เบาๆ ก่อนจะโบกมือไล่สองสาว เขาไม่ได้ถือสาเพราะรู้ว่าทั้งคู่ชอบล้อ เล่นแบบนี้อยู่เรื่อย และเขาก็รู้ด้วยว่าภายใต้การล้อเล่นนั้นมีความ จริงจังซ่อนอยู่ ถ้าเขาเผลอตกปากรับคำเมื่อไร พวกเธอคงลากเขาไป จ่ายเงินค่าเสื้อผ้าให้อย่างไร้ความเกรงใจใดๆ ทั้งสิ้นทันที

“เราไปกันเถอะขวัญ ทั้งคนซังกั้วตรงนี้นี่ละ” ปากว่าคนอื่นซังกั้ว ทั้งๆ ที่ถ้าพูดตามความจริงแล้ว ความมกของเธอน่าจะชนะอีกฝ่าย

กณทิมาจูงมือเพื่อนสาวเดินไปยังโซนเสื้อผ้าผู้หญิง ก่อนจะแยก กันเดินหาชุดที่ถูกใจ ซึ่งทางสาวหมวยนั้นก็เริ่มจากหนึ่งตัว สองตัว สามตัว...รู้ตัวอีกทีก็หอบหิ้วในอ้อมแขนเป็นกองพะเนิน

อริสาที่ในมือมีแค่เสื้อกันหนาวสีดำเล็กคิ้วอย่างทิ้งๆ เมื่อเดินวน มาเจอเพื่อน ทั้งๆ ที่เริ่มเดินดูเสื้อผ้าพร้อมกัน ทว่าเธอเพิ่งได้มาแค่ ตัวเดียวเท่านั้น ผิดกับเพื่อนที่ได้มาไม่รู้กี่สิบตัว “นี่แกซื้อไปใส่หรือซื้อ ไปถมที่”

“ใส่ก่อนแล้วค่อยถมที่”

“ซื้อแบบนี้แปลว่าตั้งใจจะกินมามาไปจนกว่าเงินเดือนจะออก สิ้น”

“ไม่กินมามาหรอก ก็เดียวให้แกเลี้ยงข้าว สลับกับด้าและพี่บอล ไง”

“ฉันเลี้ยงตัวเองให้รอดก่อนดีกว่า ไม่สนใจจะเลี้ยงแกหรอก”

“เซอะ เพื่อนใจร้าย”

หลังจากเดินดูอยู่อีกพักหนึ่ง สองหนุ่มก็มาร่วมแจม และทำเอากันติมาคืนเสื้อผ้าไปแทบครึ่งหนึ่ง ด้วยสองหนุ่มเห็นแล้วบอกว่ารับไม่ได้กับสีล้นที่สดใสเสปตาของชุดพวกนั้น รวมถึงบอกว่ามันจะทำให้สาวหมวยดูอ้วนตันด้วย ซึ่งแน่นอนว่าได้รับฝ่ามือหนักๆ ของกันติมาไปคนละทีสองที ข้อหาพูดจาหยาบคายกับผู้หญิง

“แก แวะร้านหนังสือก่อนกลับได้มะ” กันติมาเอ่ยเมื่อทุกคนจ่ายเงินซื้อเสื้อและเดินออกมาจากร้านเรียบร้อยแล้ว แน่นอนว่าทุกคนต่างพยักหน้า เพราะอยากจะดูหนังสือเหมือนกันหมด

สี่สหายเดินไปยังร้านหนังสือขนาดใหญ่ที่ตั้งอยู่ชั้นเดียวกันกับร้านเสื้อผ้า เมื่อเข้าร้านมาก็แยกย้ายกันไปคนละมุม ชยุตรนั้นตรงไปยังหนังสือเกี่ยวกับดนตรี อิททท์ตรงไปยังหนังสือเล่นหุ้น ส่วนกันติมานั้นตรงไปยังนิตยสารทั่วไป โดยลากอริสาที่ทำท่าจะไปมุนิยายวรรณกรรมไปด้วย

“แกจะดูนิตยสารก็ดูไปสิ ฉันจะไปดูหนังสือนิตย” อริสาบ่นเพื่อนที่ไม่ยอมปล่อยให้เธอได้เดินไปยังชั้นวางนิตยสารที่อยู่ตรงกลางร้าน

“นิตยสารที่ห้องแถมันเยอะจนแทบจะล้มทับแกตายได้แล้ว จะซื้ออะไรน้าหนา” สาวหมวยลากเพื่อนมาจนถึงชั้นวางนิตยสาร เธอยัดถุงเสื้อผ้าใส่มืออริสา ก่อนที่ตัวเองจะหันไปหยิบนิตยสารที่อยากได้

คนที่กลายเป็นลูกมือถือถุงขอปึงป่นอุบ “รีบๆ เลือก รีบๆ ไปจ่ายดังค์ หนัก!”

“ทีให้แบกไฟสตูดิโอวิ่งรอบสนามยังแบกได้ กะอีแค่ถือถุงเสื้อผ้าไม่กี่ถุงทำเป็นบ่น” กันติมาไม่คิดจะเร่งตัวเองตามที่เพื่อนสั่ง เธอยังคงค่อยๆ พิจารณาดูว่าจะซื้อนิตยสารอะไรบ้าง ก่อนจะสะดุดตากับนายแบบบนหน้าปกนิตยสารแวดวงธุรกิจที่วางอยู่ติดกับนิตยสารท่องเที่ยว “แก นั่นไง เจ้าของแบรนดี้โลล์รา นายจ้างสุดหล่อของงานนี้ที่

ฉันเล่าให้แกฟังอะ”

อริสตามองตามสายตาเพื่อนไปยังชั้นวางนิตยสารติดกัน ก่อนจะ
นั่งค้าง...

“คนอะไร หน้าตาโคตรดี อาชีพการงานก็โคตรดี ซาติก่อน
ทำบุญมาด้วยอะไรกัน อยากจะรู้จัก”

“...”

“ฉันเคยอ่านประวัติเขา เขาเป็นลูกครึ่งไทย-อังกฤษ หุย ออก
มาเป็นส่วนผสมที่ลงตัวจริงๆ”

“...”

“เฮ้ ไข่ขวัญ ทำไมเงียบ...เขาหล่อจนแค้นไปเลยหรอ...”

“ใช่ หล่อ หล่อมาก...”

เมื่อเห็นเพื่อนพึมพำตอบอย่างเหม่อลอยก็ทำเอากันทีมาง ด้วย
ทุกครั้งที่เธอชี้ให้ดูหนุ่มๆ ก็ไม่เห็นจะเคยมีอาการแบบนี้ “เพ็งรู้นะ
เนี่ยว่าสเปกแถมเป็นแบบนี้ ชอบฝรั่งก็ไม่เคยบอกเพื่อน มิน่า ทุกครั้งที่
ชี้ให้ดูหนุ่มเกาหลีนุ่มญี่ปุ่นถึงไม่เคยสนใจ ฉันจะซื้อนิตยสารไป...”
กัณทิมาเอื้อมมือไปหยิบนิตยสารที่นายจ้างเธอถ่ายแบบขึ้นปกมาจะ
ยื่นให้อริสา ทว่าเพื่อนสาวของเธอที่ยืนค้างอยู่กลับทิ้งถุงเสื้อแล้วยื่น
มือเลยผ่านไป...ไปยังนิตยสารกล่องที่วางอยู่ติดกันขึ้นมาแทน

“กล่องคอมแพ็คกรุ๊ปล่าสุดพร้อมเลนส์ฟิกซ์ ขนาดเล็กพอดีมือ
มีให้เลือกสามสีด้วยกัน ความละเอียดภาพ...”

กัณทิมาอ้าปากค้าง ร้องลั่น “โห้ย ไข่ขวัญ!”

“เฮ้ย ตะโกนทำไม ตกใจหมด” อริสาสะดุ้งเสียจนนิตยสารกล่อง
ในมือแทบหล่น

“รูปผู้ชายหล่อๆ ไม่มอง แต่กลับมองเลยไปดูกล่องเนี่ยนะ!”

“เฮ้ ก็ฉันสนใจกล่องมากกว่าผู้ชายหล่อๆ นี่หว่า ฉันไม่ใช่แก
นะ” อริสาก็มองนิตยสารกล่องในมือต่ออย่างสนใจนอกสนใจ กัณทิมา

กลอกตาอย่างสุดจะทนในนิสัยแปลกประหลาด ไม่สนใจหนุ่มหล่อ
ของเพื่อน

“กล่อมมันกินไม่ได้ แต่ผู้ชายกินได้นะเว้ย!”

พูดออกมาแล้วเพิ่งนึกได้ว่าพวกเธออยู่ในร้านหนังสือ และระดับ
เสียงที่ใช้นั้นก็ไม่ค่อยเบาๆ ส่งผลให้ลูกค้าแถวนั้นรวมถึงพนักงานพากัน
มอง และนั่นทำให้สาวหมวยเหลือไปทันที ผิดกับอริสาที่หัวเราะก๊าก

กัณฑ์มารีบคว้าแขนเพื่อนก่อนจะเดินจ้ำอ้าวออกจากร้านหนังสือ
นั้นไปอย่างอายๆ ทั้งสองหนุ่มที่ยังคงยืนดูหนังสือไม่รู้เรื่องรู้ราวโดยไม่
สนใจจะกลับเข้ามาเรียกเพื่อนสักนิด